

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenként háromszor: vasárnap, kedden és esütörtökön.

Hirdetések és előzetések fővetetnek s egyes számok kaphatók helyben: Muzsik és Partics könyv- és könyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohánytöszdájében, valamint hirdetések s nyiltéri közlemények ugy a fővárosi mint a külföldi összes hirdetési irodákban.

Ezen szám ára 20 kr.

ELOFIZETESI DÍJ.	
Szállás hűzős hódva	
Egész évre	8 frt.
Fél évre	4 —
Negyed évre	2 —
szállás nélküli hódva	
Egész évre	9 frt — kr
Fél évre	4 — 50
Negyed évre	2 — 25
Neptantóknak helyben:	
Egész évre	6 frt — kr
Fél évre	3 — —
Negyed évre	1 — 50
Neptantóknak vidéken:	
Egész évre	7 frt — kr
Fél évre	3 — 50
Negyed évre	1 — 75

Szerkesztési iroda és kiadó hivatal:

Sólet - s csendes-utca sarkán, Hofeneder-tele házában, hová minden a lap szellemi részét illető közlemény, az előzetések és hirdetések is küldendők.

Bérmunkások levelek nem fogadtatnak el. Kéziratok nem adóznak vissza.

Szerkesztővel értekezhetni: d. e. 11 órától 12-ig és d. u. 3-tól 5 óráig.

Előfizetési felhívás

„ZOMBOR ÉS VIDÉKE“

hétenként háromszor megjelenő megyei közlöny III-ik évfolyamára.

A „Zombor és Vidéke“ az 1884-ik évvel III-ik évfolyamára lép. Két évvel ezelőtt megkezdte a megye központjában elterjedt tanuskodott arról, hogy kitűzött cselekvés tőle feltehetőleg elerni igyekezett. Kitűzött cselekvés volt: e mameluk megében tisztességes oppozíciót teremteni. Szükséges-e az oppozíció. — vitatni fölösleges. A legutóbbi mamelukok is beismerik azt, hogy az oppositio — daczara annak, hogy (szerintük) leggyakrabban túlzásig megy, hasznos feladatot teljesít. Éber figyelemmel kíséri a megyei intézők körök tevékenységét, s a hol csak szeret teheti, nem mulasztja el körmere kopantani azoknak, a kik a kezükbe fektetett hataimom barnyjú csekely meriben is visszaelni akarják.

S mindannyiunk véleménye egybehangzik az iránt, hogy meg a leglétkismeretesebb megyei kormányzattal szemben is helye van a kritikának, melyet kelő értékre redukálni minden egyes ember egyéni meggyőződésétől függ.

Helytelen dolog volna tehát az oppozíciót csak azért, mert nem hizelek, halálra itelni, — s lehetleg közönnel suttanni. Csak nemtelen gondolkodás lehet el azt a sajtót, mely Bács-Bodrogh megyében tehát a foispán hatalom elől megdacosló aramlattal szemben csaknem egyedül képviseli meg az onerzetes, független meggyőződést. Daczara ennek, tudjuk, hogy a megyei omnipotentia hálalós iteletet mondott lapunk existenciájára. Vessen ez reája ányat, s világítsa meg az o gondolkodásomját. Mi nem törődünk vele! Meg vagyunk arról győződve, hogy meg azok közül is igen sokan lesznek előfizetőink sorában, kik talán nem is értenek velünk egyet, a kik talán oppozíciót nem találnak a viszonynak megfelelőnek, de a kik mindazonáltal bírnak azzal a szellemi nemességel, mely az ellenkező meggyőződést is tisztelni tudja, bírnak azzal a loyaltással, mely a szabad hangot ket okból nem ohajtja elnyomni, s pedig elször azért nem, mert ha igazat mond, hatása csak áldados lehet, másodsor pedig azért nem, mert ha igazat nem mond, semmi esetre se képes ártani.

Azért is bizalommal fordulunk a n. é. közönséghez, mely lapunkat eddig is kegyes pártfogásban részesíté, ne vonja meg tőlünk ezen pártfogását a jövőben sem, és ha talán a kitűzött cselekvés érdekében t. i. hogy egy erélyes megyei oppozíciót teremtsünk, olykor túlbuzgón s hevesebben is támadnak, kérjük loyális elnevezésüket!

Van szreencsünk egyuttal tisztelt olvasomk tudomására juttatni, hogy a jövő évi képviselő-választások alkalmából lapunk politikai lappa fog átalakulni s hárta erre alkalmat szolgáltat s ez az, hogy hetenként ötször latand napvilágot. Oldáig a hatalommal nagyon is szeret kaczer-ezen szreney körülményeink közt költséges átalakulást kényyszerítve voltunk el-

odázni, miután az országos politika egy vidéki lap előfizetőit kevésbé érdekli, a megyei ügyek eibirálása pedig nem tartozik a politika körébe.

A „Zombor és Vidéke“ tehát még a jövő év elején hetenként 3-szor, u. m.: vasárnap, kedd és csütörtökön fog megjelenni, s előfizetési ára a következő:

Helyben:	Vidékre:
Egész évre 8 frt —	Egész évre 9 frt —
Félévre . . . 4 frt —	Félévre . . . 4 frt 50
Negyedév. 2 frt —	Negyedév. 2 frt 25
Neptantóknak helyben:	
Egész évre 6 frt —	Egész évre 7 frt —
Félévre . . . 3 frt —	Félévre . . . 3 frt 50
Negyedév. 1 frt 50	Negyedév. 1 frt 75

A „Zombor és Vidéke“ szerkesztője és kiadóhivatala.

A vármegye karácsonya.

— 1883. évi december 25-én. —

Bács-Bodrogh vármegyéről sem feledkezett meg a „Krisztkindi.“ Meghozta diszes karácsonyfáját, azt a gyönyörű szép megyei palotát, mely pártitkítja az országban. Draga egy karácsonya ez, árat busasan megfizeti a megyei adózó közönség, és sokat tudnánk arról regélni, hogy e karácsonya milyen cseleklora használtak? De ma a szeretet ünnepe van. Félre minden pártzenvedélyelt, feledjük el a hétköznapi bajainkat, vonjunk félre a küzedelm terelőkat, vonjunk félre a küzedelm terelőkat, vonjunk félre a küzedelm terelőkat.

Beszéljünk inkább arról a szép megyei karácsonyfáról, melynek gyümölcsét él. hó 20 an akgatta föl a megye választóközönsége.

Van ezen a karácsonyfán édes is, keserű is. Az utóbbit most szó nélkül elvetjük, de az edeset hadd élvezzük zavartalanul.

Legszebb gyümölcse vármegyénk karácsonyfájának annak köszeregetben a tevékeny alispánja, Schmausz Endre.

Valóban nincs okunk kétségbeesésnek jövődo sorsa felett, mg oly tevékeny Schmausz Endre. Az érdem előtt mindig meg szoktunk hajolni. Schmausz Endre pedig érdemes férfi. Nem hízésgből, nem talpnyalás okaért mondjuk — az nem kényerünk, — kimondjuk, mert igaz, s mert híven ohajtjuk a közérzetet tolmácsolni.

Schmausz Endrét szereti e megye közönsége, szereti, mert szerény, barátságos, mindenki iránt (talán nagyon is) nyájias (túlságosan) leereszkedo. De ezen sem, és ha talán a kitűzött cselekvés érdekében t. i. hogy egy erélyes megyei oppozíciót teremtsünk, olykor túlbuzgón s hevesebben is támadnak, kérjük loyális elnevezésüket!

Van szreencsünk egyuttal tisztelt olvasomk tudomására juttatni, hogy a jövő évi képviselő-választások alkalmából lapunk politikai lappa fog átalakulni s hárta erre alkalmat szolgáltat s ez az, hogy hetenként ötször latand napvilágot. Oldáig a hatalommal nagyon is szeret kaczer-ezen szreney körülményeink közt költséges átalakulást kényyszerítve voltunk el-

mint alispán, mint egyenrangú factor, de Ez nem szeretjük benne. Az alispán legyen a megyéé testetül-lelketül; őt a derék hivatalnokokkal.

Itt Zomborban dr. Sági Samu az, a ki bizonyára szeretnek. Igaz, hogy a foispánnak köszönheti ez állását, de azért er-deket, melyeket, ha kell, még a hatalommal leg súlyosabb nyomása alatt megmentatja, hogy a megye érdekeit megvédje.

Azután a bajai járósvos dr. Révész, a ki nem a foispán, de igazán az ország legnépszerűbb alispánja, a ki azan az osztatlan közbizalomnak s saját érdemeinek köszönheti szép állását.

Szívesen időztünk volna karácsonyfánk többi érdemes gyümölcsének méltatásánál, de idő és terszűk nem engedi, hogy benső vágyaink szerint adozzunk az érdemek.

Meg csak a megyei közönségről, szintén a megyei karácsonya fanyarzu gyümölcserői szólnak. Van itt is édes gyümölcs. Ismerjük az onerzetes bizottsági tagokat is. Itt van Martonfy, itt van Szabo, itt a Szemok, Latinovitsok közül is stb., stb. Egész lajstromot lehetne összeállítani belőlük.

Olykor talán túlhevűten azt mondjuk, hogy a megyebizottsági tagok mind mamelukok.

De itt unnepelesen visszavonjuk ebbeli állításunkat. Van, hála az égnek, van és lesz is a bács-bodrogh megyei közgyűlési teremben olyan bizottsági tag is, a ki nem mond mindenre igazt, aki nem mond minderre „dobzse“-t, hanem a ki — habár a többség leszavazza is — szavát önzetlenül s lelkiismeretesen emeli föl.

Adja az ég, hogy megyei karácsonyfánk viruljon, viragai édes gyümölcsökkel érjöljenek s evrol-évre gyarapodva, erősböve gyökereiben majdan áldástisztaon terjessze ki ágait, melyekről a megye közönsége éltető táptját fogja szedni. De a szű, mely e dicsó fa törzset ragcsalja s lassan-lassan meg akarja rontani, a szű hadd vesszen mihamarabb!

Az arvatyog lassu lebonyolítása ellen már is nagy a panasz, sok a vád, melyek kimondásától ezuttal tartózkodunk.

Az elnök teendője az üllokok fölött a hivatali ellenörködést gyakorolni. Gyakorolja kissé szigorubbban s ne rettenjen vissza oly rendszabályoktól sem, melyek radikálisoknak mutatnának.

Szalay Károly a közigazgatási főszámvévo szintén diszes gyümölcse ezen karácsonyfának, kit a megye közönsége cum acclamatione választott meg.

A megyei karácsonya még többékes gyümölcsevel is bír, de lassuk távolabbi ágait.

Itt van a megye veterán harezosa Csopor Gyula, aki Palánkára megye szolgabírójának, a hol bizonyára elég energizál fog kifejtteni hivatala lelkiismeretes betöltése körül.

Feleljen meg a várakozásoknak!

H I R E K.

- Könyörület adakozás
- Weisz Jakab 48-as honvéddörmeister részére.
- A „Zombor és Vidéke“ szerk. 2 frt.
 - Dr. Schuller Simon 3 frt.
 - Pollák (Pártos) Izó Ó-Szivacz 2 frt.
 - Dr. N. N. 2 frt.
 - Spitzer Bernát 1 frt.
 - Dr. Baumel Ede 1 frt.
 - Pramer Elek 1 frt.
 - Panz Ede 1 frt.
 - Nádasch Ignác — frt. 50.

Összeg: 13 frt. 50.

Kérjük a n. ér. közönséget további szives adakozásra!

A „Pesti Napló“ mult esütörtöki számbában igen találó cikket közöl a foispánoknak a vidéki lapok ellen azott machinatióiról, melyből a következő sorokat vesszük át: „Mert a vidéki sajtó szegény. Nagyon szegény! — Mindössze négy-öt vidéki lap van az egész országban, mely meg tud élni a maga ember-

ségéből, s mely nem kénytelen áruba K. Stefanovics Szent Tamás, bejel. az új bocsánati hasabjait a foispanoknak. A vidéki kir. trvényszék oct. 29. — Dunaán Csirkovics főfőiskola Újvidék bejel. az ottani kir. trvényszéknek.

Divat. A párisi divat-batalmak újabb veteményes foltján a tavalyi „láthatlan” ruha- nek, hogy versenylapot alaptanak. Ha a legújabb, mint igen illelennék, számúztettek. A fenyvetés nem használt, meg is alapítják s a megyében határozást emelik, hogy rint a haj könnyen hullámos lehet, azért az új lapot minden megyei és községi hivatal, mint hivatalos lapot jártni kötelesek. Ez az első neve a szubvenciónak. Jön ezután az ingyén czikkék légiója s végül a pénzsegély. Mindezen eszközökkel támogatattvan, természetesen az így alapított lap versenye által létezésében támadja meg a maga ember-ségéből elő vidéki lapot. És csak nagyon kevés olyan vidéki lap van, mely az ily nyomás ellenében kiállhatna a harezot. Mert hisz a lapokat jártni közösen nem oly nagy, hogy arra a független irányú vidéki lapoknak számítani lehetne. S innen van, hogy a legtöbb vidéki lap már az első foispani fenyvetésre megadja magát s beáll mamelukknak. — Mi is vidéki lap vagyunk ugyan, ellenünk is teljes hatalmával dolgozik a foispan; de mi azért megkísértjük a saját ember-ségünkől élni meg. Sikerül-e?

A „Zombor és Vidéke” mai száma teljes négy lnyvi tartalommal jelent meg. Vaszerencsénk T. laptársunk figyelmét felhívta reá s felkérjük, hogy a forras megnevezéssel egyes műtárvány-szemelvényeket kegyeskedjenek átvenni.

A „Pesti Napló” előfizetési felhívása lapunk hirdetései között olvasható. A „Pesti Napló” a legregibb magyar lap, s a legtöbb előfizetővel bír. Az ellenzéki törekvéseknek ez idősírnt a „Pesti Napló” a legatalmazott eloharcosa s napi sájtóban s jövő évi programja is megragadó alakban a törekvések jogosságát fejti ki.

Reitter Oszkár varosunk szülotte Torontal megyében I. hó 19-en alszámvevőnek megválasztottak.

Polák Izso a cservenka-új-szivaci tatakarekpenzár könyvelője a m. kir. belügyminiszternek „Partos”-ra kérte nevet megmagyarosíttatni.

Hogy ünnepel a vidék. Az ország egyik legnagyobb városában, melynek alando szin háza is van, a heten a szántaralatt egyik drámai színesnézője tartotta jóvalomjátékát. A művésznöt ez alkalommal tisztelettel két gyönyörű: egy fekete és egy lilaszíni kelmény ruhával, három koszorúval, ugyanannyi bokréttával és 120 frnyi összeggel letek meg. Az egyik sejményha küddel levelet és írjak az ünnepelt színesnézőhöz; a level így végződik: „Vegül meg azon általános öbajtasunkat fejezzük ki, hogy ezen ajándékterget a mai előadás folyama alatt a közönség előtt meg azon esetben is bemutatni kegyeskedjél, ha az netalan a korhűség rovására is esnek. X. 1883. deczember 18. Tiszteleddel.”

A „Független” című lapot a zombori „Olvasó-egylet” és a „Folgarit casino” kitalította, a „Nepkor” pedig a „Neuztet”-el. Hat mai most melyeknek mi szemelhatámi vaója van?

A Budapesti Hírlap-ot, melynek előfizetési felhívását lapunk ma számanak hirdeti rovatában közöljük, a legmelegebben ajánljuk olvasóink figyelmébe. Főszerkesztője Csíkassai József és vezércikkét a legelőször magyar publicista Kaas Ivor báró és Rákosi Jenő írják. Iránya minden ízében magyar nemzeti s teljes erővel azon van, hogy a magyarországi terjeszse, a közszellem emelésére hasson, üdvös mozgalmakat támogasson és kezdeményezzen. Partérekét nem szolgal, vélemény szabadságot, a hírlapiról ez egyetlen vagyónát csanakatlannal megörzi föl és le egyaránt. Tárczaja változatos. Elisorogva írjak műveit közli, regénycsarnokában pedig a fordított és eredeti regényeket egymást váltogatják. A többire neve utaljuk olvasóinkat magára az előfizetési felhívásra.

Czegbejegyzések. Fischer Sándor főfős és divatru-kereskedő N.-Palánkan bejel. az új vidéki kir. trvényszéknek oct. 29. Georg

telyt táplálni annak szobilitása iránt. Mint azt nagyizamu közsőző és elismerő iratok ber, kibehizonyítják, a „Roboranitium” gyakran eredménytelenségig próbálták, de elvé marad. Egy szomorkorpaképződés és a haj öszülése ellen. — Szűzéd háza szállították, hol csakhamar semmihogy a „Roboranitium” továbbá életleget bész kereste föl és ápolás alá vette. Sietés-nyugatotlag hat az idegekire, igen gyakran használtatott a legjobb sikerrel az eüdelekező tehetőség gyönyűlése s főfőjas ellen. — Végül hadd említsük még meg, hogy a „Roboranitium” mint szakközüvésztő s erősítő szer, mint többszörösen be van igazolva, főnyok közt elő hivatalnokok feltűnt, hogy nyesen érvényesítte magát. Az egyedüli bebizonyított eredményekre támaszkodó szer. — Mint értesülünk Grolsch ur a vidéken többrendbelé bizományi raklétét állított fel, a hol a Roboranitium az eredeti áron (1 ft 50 és 1 frtert) valódi manogészen kapható, és pedig: Gallé Emil gyógyszerésznél Zomborban, Plauschics G. gyógyszerésznél Újvidéken, Tarcaz István gyógyszerésznél Temevárt, Takakovits L. földhásznál Aradon, Kovács Mihály gyógyszerésznél N.-Beeskereken, Molnár L. és J. gyógyszerésznél Nagyvárad, Kiss I. gyógyszerésznél H.-M. Vászárhely.

A budapesti állami középípartanoda igazgatóság felkéri mindazon gyárosokat, géptulajdonosokat és földbirtokosokat, a kiknek vizsgált kazánfűtőkre van szüksége, hogy ily nek nyertesét végett hozzá (VIII. bodzafuteczta 28. sz.) fordulni szivekedjenek.

Pikáns. A fővárosban szeptember óta egy jeles toluurók „Boccaccio” álnév alatt „Pikáns Lapok” című heti lapot szerkeszt, mely már is a legszelebb korbán van elterjedve. A „Pikáns Lapok” a naturalismus híve és bár merész, hanem esetlenül az éiet meletelenségeit, mindig szellemes és sohasem lépni át az illem határát. A legjobbosok ptkanté-riák csiklandoznak az ember lelkét. Azok kiknek kedvük telik az ilyen realiztikus irányú dolgozatokban és a kik már Zola Emil meghitt hazi barátjának tekintik, batran bebesathatjuk a Pikáns Lapokat, melynek előfizetési ára egy negyed évre 1 ft 50 kr. (Kiadohyatal, Budapest, Józsefstr 13. sz.)

A fővárosi és vidéki kereskedők köre tegnapi ülésében első sorban elhatározták, hogy kerénynt intéz a magyar államvasutak igazgatóságához az iránt, hogy a kereskedők czegek számarra kiadni szokott úti utazási jegyeket olyképen alítsa ki, hogy azzal a czegek bármely igazolt tagja utazhassék. Ezenkívül a kor azt is fogja kerüni, hogy az igazgatóság nemcsak összes, hanem a czegek által kért egyes vonalaira is adjon ki ily jegyeket. Ezáltal tárgyaltatott a lovarosai rega-riási szabályzat módosításának kérdése, melyre neve elhatározatokat, hogy a lovaroshoz a kívánt módosítások tárgyában kerénynt intéz-tessek.

A budapesti-zimonyi vasút vonalának „Kisregyes” nevű állomása az 1884. évi január 1-től kezdve „Hegyes-Poketehegy” elnevezést fog viselni.

Földregyes. Pécsről írják: Tegnapielőlel 9 óra 21 perczkor 2 másodpercz tartó földregyes volt érezhető, melyet erős dudorgás kísért. Úgyanekkor Barcson is földalatti morajtól kísért erős földregést éreztek.

A hullámos lökes irányja dél-északi volt.

Tiszai hajozás. A dunagönyajozási tataság jelentése szerint az arufelvetel a tisztalimóásokra beszűnttetett.

(X.) §. Az ételek és italok helyes hasznátsa nagy fontosság az emberek jóleterébe, kivat azerit, mivel e részben a legelsőbb vizgázatlanság első sorban az emésztőszerveket gyöngíti és melyek elanyagolása gyakran hosszú gyomorfájdalmot von maga után. Miután azonban ily vizgázatlanságok a legnagyobb óvatosság mellett sem kerülhetőek ki, felvadjuk figyelmét a Dr. Miller-leie Becsben 1868-ban hatásagilag megvizsgált góres elleni védbáltsáma, mely a gyomor tevékenységét szabalyozza, a gyomor és belek mindenemmel-hevény és idült fölrait, a hanyast, hasmenést, székérságot, mindenemmel gyomorbalinatlant, évtárgyatlanságot, gyomoroktatnarrt feltűnő rövid idő alatt megszünteti. Egy üveg ara használati utasítással együtt 1 ft 50 kr. Fté üveg 50 kr. Zomborban valódi mászűben egyedül Weidinger S. és Zs. főzokereskedésében kapható. — Budapestén Edeskaty L. Eizse-bettér I.

Egy szó a hajápolás, az emlékező tehetőség gyengesége, fölajás s szakközüvésztés (részt). Abban a helyzetben vagyunk, hogy a szmeretes illátzeresz Grolsch I. (Bümben) által készített „Roboranitium” a híres specialista orvos ur. Pinkasz ur fej-és hajbetegségek elleni tudományos találmánya s hogy a feltaláló tudományos jelentősége azon körülmény mellett, hogy a „Roboranitium”-telyt táplálni annak szobilitása iránt. Mint azt nagyizamu közsőző és elismerő iratok ber, kibehizonyítják, a „Roboranitium” gyakran eredménytelenségig próbálták, de elvé marad. Egy szomorkorpaképződés és a haj öszülése ellen. — Szűzéd háza szállították, hol csakhamar semmihogy a „Roboranitium” továbbá életleget bész kereste föl és ápolás alá vette. Sietés-nyugatotlag hat az idegekire, igen gyakran használtatott a legjobb sikerrel az eüdelekező tehetőség gyönyűlése s főfőjas ellen. — Végül hadd említsük még meg, hogy a „Roboranitium” mint szakközüvésztő s erősítő szer, mint többszörösen be van igazolva, főnyok közt elő hivatalnokok feltűnt, hogy nyesen érvényesítte magát. Az egyedüli bebizonyított eredményekre támaszkodó szer. — Mint értesülünk Grolsch ur a vidéken többrendbelé bizományi raklétét állított fel, a hol a Roboranitium az eredeti áron (1 ft 50 és 1 frtert) valódi manogészen kapható, és pedig: Gallé Emil gyógyszerésznél Zomborban, Plauschics G. gyógyszerésznél Újvidéken, Tarcaz István gyógyszerésznél Temevárt, Takakovits L. földhásznál Aradon, Kovács Mihály gyógyszerésznél N.-Beeskereken, Molnár L. és J. gyógyszerésznél Nagyvárad, Kiss I. gyógyszerésznél H.-M. Vászárhely.

Érzékeny öngyilkos. Egy szegény ember, ki megunta az életet s nyomort, elhatározta, hogy véget vet mindkettőnek. Két golyót rőpit testebe, de elve marad. Egy szomorkorpaképződés és a haj öszülése ellen. — Szűzéd háza szállították, hol csakhamar semmihogy a „Roboranitium” továbbá életleget bész kereste föl és ápolás alá vette. Sietés-nyugatotlag hat az idegekire, igen gyakran használtatott a legjobb sikerrel az eüdelekező tehetőség gyönyűlése s főfőjas ellen. — Végül hadd említsük még meg, hogy a „Roboranitium” mint szakközüvésztő s erősítő szer, mint többszörösen be van igazolva, főnyok közt elő hivatalnokok feltűnt, hogy nyesen érvényesítte magát. Az egyedüli bebizonyított eredményekre támaszkodó szer. — Mint értesülünk Grolsch ur a vidéken többrendbelé bizományi raklétét állított fel, a hol a Roboranitium az eredeti áron (1 ft 50 és 1 frtert) valódi manogészen kapható, és pedig: Gallé Emil gyógyszerésznél Zomborban, Plauschics G. gyógyszerésznél Újvidéken, Tarcaz István gyógyszerésznél Temevárt, Takakovits L. földhásznál Aradon, Kovács Mihály gyógyszerésznél N.-Beeskereken, Molnár L. és J. gyógyszerésznél Nagyvárad, Kiss I. gyógyszerésznél H.-M. Vászárhely.

IRODALOM.

Mai számunkhoz mellékelve veszik olvasóink a Franklin-Társulat kiadásában megjelenő hírlapok előfizetési felhívását. Ez utóbbik között a legregibb az immár 31-ik évfolyamát elő „Vasárnapi Újság”, mely a nagy képes hetilapnak, az olvasó közönség e ki- próbált hazai barátjának jövőre legjobb ajánlása, képmek évről-évre szaporodo száma és szzeb kivitele mellett, kiváló irodalmi erők által kiálított, folyvást növekedő változatos tartalma, mely teljesen fölölegessé teszi a magyar közönségnek hasonló külföldi lapok járatását; míg társajaja, a „Politikai Újdon- ságok” a politikai heti események góndos es- kéü összeállítást adja s képes gazdasági melléklappal van bővítve. A „Köpes Napi” a legelőször hetilap, a kevesebbe vagyonsok vasárnapi újsága, tanulságos és mulattató tartalommal, s a politikai tárgyaló rendező rovatlat: ezek kiegészítője a „Világkronika” című képes melléklap, mely eddig rovatlat- mentül üvefől kezdve nagyobb előszerele- sés és regényeket is fog közölni és a mely hetiközlönynek epuy, mint a „Köpes Nap- ló”-nak aza felevere csak 1 ft. Ugyanez új tartalmazza a „Jogtudományi Közöny” szakk- lapnak előfizetési felhívását, továbbá a Frank- lin-Társulat könyvkivadványainak jegyzekét.

Új könyvek. A Franklin-Társulat kiada- sában Budapestben újabban megjelentek: Gulácsy Károly, Mezei gazda népszerű vezér- könyve a mezősi viszonyokhoz alkalmazva. Földtörténeti, gazdasági és földművelés- szaktudományi és a kivalképpen a magyar föld- művelésnek számára. Különös ügyelműbevetel- tével annak, miképen lehet és kell a gazda- szlatot czeiszterben rendezni, leheto legjöve- deimezőbb lokra emelni és csinosítani. Otta- nunk kiadásban álmézte és bővítette Dr. Far- cas Mihály. — Első kötet Földművelés. Ára 1 ft 20 kr. Második kötet Alatté- vesztés (sajto alatt van). Öcsö könyvtár, Szerkesztő Gyula Pál. 169—174. füzetek, Bar- csa Honoré. Grandet Eugénia. Ford. Lódy László. Ára 60 kr. Hócsy Ferencz ország- gyűlési naplaja. Negyedik kiadás. 1882—1883. Ára 60 kr. Csiky Gyergely. Anna. Drama egy heivonásban. Ára 20 kr. Klapp Mihály. Rosenkrantz és Grödenstern. Vigy. négy heivonásban. Nemcsok ford. Csiky Gyergely. Ára 50 kr. Goluchowitch Oliver. A wakereid pap. Agostovics Gyula. Acs Zsigmond Ára 60 kr. Feröfi Samu. A helység kalapácsa. Hosszokö- csiény négy czekevben. (1844.) Hétcsuk kiadás. Ára 20 kr. A magyar emigráció moz- galmá 1839—1863. Kossuth emlékiratai nyoma- nban. Ára 30 kr. Türgény-el. Köztemények pro- zabán. Orszolai ford. Csöcsy László. Ára 30 kr. Coppée Ferencz. Kisebb színművek. Fran- cziarai ford. Csiky Gyergely. Ára 20 kr. Fáy Andras. A kőütlekek. Vigjáték két heivona- ban. Ára 20 kr. Történelmi könyvtár. A magy- ar népek és ilyuságunk ajánlja. Égen, savoyai herceg. Elét és jellemrajz. Irta dr. Lázár Gyula tanár. Ára 40 kr.

Külföldiek.

Gascogneade. Ön halt meg, vagy a fi- kőre? — Fivérem, de én sokkal betegbb voltam.

Erzekeny öngyilkos. Egy szegény em- ber, ki megunta az életet s nyomort, elhatározta, hogy véget vet mindkettőnek. Két golyót rőpit testebe, de elve marad. Egy szomorkorpaképződés és a haj öszülése ellen. — Szűzéd háza szállították, hol csakhamar semmihogy a „Roboranitium” továbbá életleget bész kereste föl és ápolás alá vette. Sietés-nyugatotlag hat az idegekire, igen gyakran használtatott a legjobb sikerrel az eüdelekező tehetőség gyönyűlése s főfőjas ellen. — Végül hadd említsük még meg, hogy a „Roboranitium” mint szakközüvésztő s erősítő szer, mint többszörösen be van igazolva, főnyok közt elő hivatalnokok feltűnt, hogy nyesen érvényesítte magát. Az egyedüli bebizonyított eredményekre támaszkodó szer. — Mint értesülünk Grolsch ur a vidéken többrendbelé bizományi raklétét állított fel, a hol a Roboranitium az eredeti áron (1 ft 50 és 1 frtert) valódi manogészen kapható, és pedig: Gallé Emil gyógyszerésznél Zomborban, Plauschics G. gyógyszerésznél Újvidéken, Tarcaz István gyógyszerésznél Temevárt, Takakovits L. földhásznál Aradon, Kovács Mihály gyógyszerésznél N.-Beeskereken, Molnár L. és J. gyógyszerésznél Nagyvárad, Kiss I. gyógyszerésznél H.-M. Vászárhely.

Olcsó karácsonyi ajándék. Egy jó víz- csukót elő hivatalnokok feltűnt, hogy nyesen érvényesítte magát. Az egyedüli be- bizonyított eredményekre támaszkodó szer. — Mint értesülünk Grolsch ur a vidéken többrendbelé bizományi raklétét állított fel, a hol a Roboranitium az eredeti áron (1 ft 50 és 1 frtert) valódi manogészen kapható, és pedig: Gallé Emil gyógyszerésznél Zomborban, Plauschics G. gyógyszerésznél Újvidéken, Tarcaz István gyógyszerésznél Temevárt, Takakovits L. földhásznál Aradon, Kovács Mihály gyógyszerésznél N.-Beeskereken, Molnár L. és J. gyógyszerésznél Nagyvárad, Kiss I. gyógyszerésznél H.-M. Vászárhely.

A többiség gyoz. Orvos: Miért van ön itt? — Csöndes orült: Egy kis nézetkülön- bég miatt. En azt állított, hogy az egész v- szeg boldog, s hogy én vagyok egyedül okos, az egész világ meg azt állítja, hogy én va- gyok boldog, s a többiség gyoz.

Amerikaian. Ügyész: (egy tanuhoz.) „Közlebbre ismeros ön vadlottal?” Tanu: „Igen, együtt dolgoztunk egy izben egy bank- ban.” — Ügyész: „Mikor volt az?” Tanu: „Úgy körülbelül reggel 3 orakor, a mult ta- vassz egyik napján, midon a bankhivatalnokok közül senki sem volt jelen.” — Az ügyész nem folytatta kérdesét.

Postan utalványozott csókok. Egy kis falusi posta hivatalában egy fiatal postászt őszáltozta a leveleket. Egyszerre kopogás nabarszik az ajtón, pompás parasztleány lép a szobába, felekén kezeidök a postati zít- telt, zavartan mosolyog és postautalványt nyujt at neki. Ez szigorú tekintettel vizsgálja a „üldeményt, rendezen találja és kifizeti a lany- nak az utalványozott összegét. Aztán azt kér- dezé, miért nem vágta le a szelvényt, holott a küldő üzenet iri arra. „Ugy, monda a lány, tudja az ur, én nem tudok olvasni. Le- gyen olyan jó és olvassa el, hogy mi van oda írva.” — A postászt ezeket olvasva le a szelvényt: „Itt küldök neked 3 ffitot ezer csókkal és üdvözléttel.” Aztán ötlete támad- tva, postas komolysággal monda: „A pénzt már megkapta és most a csókokat fogom ki- szolgáltatni.” A leány nagy örömmel nyakába borul és össze-vissza engedi magát csókolatni. Hazaérvén rögtön kifésztette családjának, hogy a postan most már olyan kényelmes a berendezés, hogy csókokat is lehet utalvá- nyozni.

A fordulat. Kérem, szabad talán kér- deznem, hogy kicsoda ama nő? — Hol, melyik? — Hát az a vénasszony ott abban a másik szobában. — A nőverem. — Ejjnye, . . . de gyönyörű termete van . . .

A czirkuszból. A minánapban egy felté- keny polgarasszony férjével a czirkuszban volt, a jambor terj sokáig talált Miss Ada bájos idomzatán elmerengeni, a mi élete par- janak senhogy sem akart tetszeni. „Tegye le azt a látesövet!” harsogott a feltékeny asszony. — „Miért tennem le? ha 1 ft 50 arczart ad ki az ember, élvezni is akar va- lamit.” — „Ilyen élvezetben én is részesít- hetném . . .” — „Közöndön szépen.” — „Tebát nem teszi le.” — „De nem amit!” — Piff, paff . . . Csattogott két pof és a láteső messzegurult a padok közt. „No — monda az egyik szomszéd — ha minden feleség így banna a férjével, batran el lehetne törölni a színházi claque-ot.”

Humor. Könyvelő: Főnök ur, még Csík- pesz jogorvos ur is tartozik 20 frttal! Fő- nőnk: Tudom, tudom! No azért a pénzért ha- zassa ki a fogait, mert máskép nem juthatunk a tartozáshoz!

Salamoni ítélet. Egy m—i bíró nem-
 az anyai ideig tartó fogsagra ítélt el egy ház előtt és pityereg. Egy jószívú ur meg-
 földmivest, míg az meg nem tanul írni és ol-
 csini. Egy másik elíteltet pedig anyai időre
 megasztalt el, míg az előbbi meg nem ta-
 írni és olvasni. Három hét múlva mind-
 keten kiszabadultak.

Erkölcsei kép. Reggel nyolcz óra. A le-
 mondja konnyező ül a padlagon és zokogva
 adata az elötte álló fiatal embernek:
 — Miért jössz haza ilyen későn? ...
 Tudom, hogy megcsaltál.
 A fiatal ember hevesen tiltakozik, ki-
 mondja áres zselbét s így szól:
 — Persze! Nézz ide! ... Lehet-e va-
 lákít megcsalnom?

Abroncs. Egy falusi földbír-
 os szüret előtt egy hordót akart
 megabroncsosztatni. A hordót ko-
 csra helyezve, édes anyját küldé
 a kis mez városkába s minden fél-
 órántes kikérésére végezt anyja ál-
 tal a következő levelet írtette a
 földbírnak: „Itt küldöm az édes
 anyámat. Abroncsozza meg, mint
 szokta azt a jó okos hordót, de
 hogy sokba ne kerüljön, mert
 nagy költsézésre nem érdemes.”
 Tíz évvel később. Két tudá-
 nos falusi paraszt olyan alkalom-
 tal talált a közeli városkába men-
 ni, midőn ep a szini előadás volt.
 A falra ragasztott színlapot olvas-
 gatták: „A II-ik felvonás tíz év-
 vel később történi” botuzzeik
 ki. — „No hallja Gazsi szomszéd,
 azt mondom, ne menjünk szí-
 nterbe — mert hát ki tudja tíz év
 múlva ejöhetünk-e!” jegyzé meg
 az okosabb. És dehogyan váltottak
 meg a billettet!
 A megfoghatatlan dolog. —
 Ez nem értem szomszédasszony,
 hogy miért olyan szomorúak a
 szüze-nyerkei? Egész áldott nap
 egyebet sem tesznek, csak sírnak.
 — Bizony magunk sem tud-
 uk szomszédasszony. Pedig hát
 mindig útjuk-vevük őket, hogy ne-
 ssezenek már.

Humor. Egy nyolcz éves szuhanc áll egy-
 szuhanc, ne felejtis ki imádból! — Férj: Ne hoz, ki a kaszárnyába akar menni.) Kicsoda
 fel, mindennap imamba foglallak. — Fele-
 ség: Hogy-hogy. — Férj: Mikor a „Mia-
 tyánk”-ban e szavakhoz érök: „és szabadíts
 meg a gonoszoktól” mindig rád gondolok,
 mert kiképzünk.

A postahivatalban. Egy paraszt levelet
 ad fel a városi postán.
 Hivatalnok: Nem elég rajta a bé-
 lyeg! Paraszt: Mar miért nem?
 Hivatalnok: Nehéz a levél! — Pa-
 raszt: Ne nézzen az ur olyan bolondnak!
 Hát azzal könnyebb lesz, ha még egy helye-
 get teszök rá?

Vallásos férj. Feleség: Ha a templomba
 megy, ne felejtis ki imádból! — Férj: Ne hoz, ki a kaszárnyába akar menni.) Kicsoda
 fel, mindennap imamba foglallak. — Fele-
 ség: Hogy-hogy. — Férj: Mikor a „Mia-
 tyánk”-ban e szavakhoz érök: „és szabadíts
 meg a gonoszoktól” mindig rád gondolok,
 mert kiképzünk.

Fekete büntett. Egy csinos, fiatal ke-
 ményseprő egy hazban volt elfoglalta, mislalt dájába lépve melegen üdvözli könyvvivőjét,
 meztörtént, hogy a szép szobaleányt bepisz-
 kolta a lehulló korom. Az udvarias kémény-
 seprő ajánkozott, hogy letolja fejről a kor-
 kal: „A mai nap emlékeül.” Az ünnepeit kö-
 mot, de fölkeré, hunya be szeméit, nehogy
 szemébe menjen a por. Ez megtörtént és a
 fölbontani. Csak fonóke rábeszélésére nézte
 letuljas kezdetét vette. Oly közel a szobaci-
 meg, hogy milyen kinos van benne ... és
 zsu gyönyörű örezeskaja mellett, nem áll-
 hatta meg a hevesverü kéménysprő, hogy
 nyomon egy forró esőket a piros kis ajakra,
 kérde a bankár, mit szöl hozzá? „Nagyon
 De azzal odább is állt, mert nagy volt a szo-
 baci zsu haragja és még nagyobb az odajö-
 rübbi eselőd hatótaja, a mint a kis szobaci-
 zsu arczán meglattak a fekete tett nyomatit.

Regiment szállítója. Tiszt: (egy asszony-
 Kicsoda
 Regiment szállító vagyok,
 Hat mit szállított?
 markotanyosnak.

Jubileumi ajándék. C. bankár reggel író-
 ki épen huszonöt év előtt lepett üzletbe és
 mezenél üdvözli könyvvivőjét,
 meztörtént, hogy a szép szobaleányt bepisz-
 kolta a lehulló korom. Az udvarias kémény-
 seprő ajánkozott, hogy letolja fejről a kor-
 kal: „A mai nap emlékeül.” Az ünnepeit kö-
 mot, de fölkeré, hunya be szeméit, nehogy
 szemébe menjen a por. Ez megtörtént és a
 fölbontani. Csak fonóke rábeszélésére nézte
 letuljas kezdetét vette. Oly közel a szobaci-
 meg, hogy milyen kinos van benne ... és
 zsu gyönyörű örezeskaja mellett, nem áll-
 hatta meg a hevesverü kéménysprő, hogy
 nyomon egy forró esőket a piros kis ajakra,
 kérde a bankár, mit szöl hozzá? „Nagyon
 De azzal odább is állt, mert nagy volt a szo-
 baci zsu haragja és még nagyobb az odajö-
 rübbi eselőd hatótaja, a mint a kis szobaci-
 zsu arczán meglattak a fekete tett nyomatit.

Felelős szerkesztő és kiadó-laplapadonos:
MÜLLER GYULA.

NYHETTER.

A MOHAI

AGNES

FORRÁS

ezazánk egyik legszénsavdusabb

SAVANYÚVIZE

kitünő szolgálatot tesz főleg az emésztési zavaraknál
 s a gyomornak az idegrendszer bántalodán alapuló
 bajainban. Altalában a szvz mind azon korokkal kiváló
 ügyelmét érdemel, melyekben a szervi élet támogatá-
 és az idegrendszer működésének fölfokozása kívánatos.

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend.
 1883. évben 1 millió palackz szállítottatott el.

Fris töltésben
 mindenkor kapható

Edeskyty L.

m. kir. udv.
 szványvit-szállítófal Budapestin.

Ugyasintén minden gyógyszerárban, füzserkereskedés-
 ben és vendéglőkben.

Főraktár Zomborban:
Weidinger S. és Zs. uraknál.

!!! Legszebb karácsonyi és újévi ajándékok !!!

Schön Adolf

könyvkereskedő Zomborban.

Ajánlja

karácsonyi és újévi ajándéku

raktarán bőven levő
 díszmunkákat, ifjúsági képes és pompás
 imakönyveket, írő- és rajzeszközöket.

Nemkülönben naptárakat 1884-ik évre.

!!! Legszebb karácsonyi és újévi ajándékok !!!

MUZSIK és PARTLICS

könyv- és könyomdájuk Zomborban.

(A városház épületében.)

Van szerencsénk tisztelettel értesíteni a n. érd. közönséget, hogy
 jól berendezett s jelentékenyen megnagyobbított

könyv- és könyomdánkban

felvétetnek olcsó s pontos kivitelben mindennemű
 egyleti és takarékpénztári kimutatások, valamint
teljes egyleti berendezések nyomdai elkészítése,
 különösen ajánljuk a kereskedelmi s iparvilágban divó
 nyomtatványainkat,

báli-jelentések, tánczrendek stb.
 legfinomabb s legdivatosabb kiállítását.

Előfizetési felhívás

a

„PESTI NAPLÓ”

1884. 35-ik évfolyamára.

Harmineznég év óta szolgáljuk hazánkat, Sokféle kormányt megértünk, sok viszontagságon keresztül híven küzdöttünk a nemzettel. Meggyőződésünket bátran vallottuk; nec vultus instantis tyranni, nec civium ardor prava jubentium, mente quatit solida.

A közvéleménynek lapja vagyunk; a mit a magyar nép művelt osztályai éreznek, annak adunk kifejezést. Bizonyítja ezt a nagy közönségnek kitarató pártfogása. Köszönjük előfizetőinknek irántunk tanúsított ragaszkodását.

Uj esztendő, uj választások következnek. Számot vetettünk multtal, jövővel: Ellenzék voltunk, ellenzék maradunk!

A jelen kormánnyal szemben okát adjuk bizalmatlanságunknak. Mert nem személyes ellenszenv, nem érdek vezeti tollunkat, hanem kötelesség: kitar-tani a nemzet nemesebb javaiért való tusában.

E kormánynak multja diestelen, jövője reménytelen.

Mi vártunk tőle és mit ígért a nemzetnek?

Azt vártuk, hogy a közjogi pártoskodás megszűnik s Magyarország osztatlan erejét a nemzet jogainak sértetlen megővésében, érdekeinek megvalósításában, az állam szervezésében s tekintélye s befolyása magasra emelésében érvényesítendi. S mit tapasztalunk? Nem hogy Magyarország jogát kiterjesztette, de sőt Ausztriával szemben örökös alkudozással az 1867-ki kiegyezést rosszabbra magyarázta s a nemzet önrendelkezési jogát kisebbiteni hagyta; a bosnyák kérdésben a dualizmust megsérté és aláasta; Horvátországgal szemben a végvidék bekebelezésénél, ugyszintén a fümei kérdésben és a leg-utóbbi zavargások alkalmával a magyar állam szuverenitását és közjogát oly gyen-gén védte, hogy a Dráván túli részek kapcsolata az anyaországgal veszélyezte-tik: mindezek következtében a közjogi pártoskodás nem hogy megszűnt volna, de uj tápot nyert.

Ígérte a pénzügyek rendezését. Nem rendezte; hanem csinált rengeteg uj adósságot a reginek hegyibe és emelte minden évben a dí-rekt és indirekt adókat a végsőig, az elviselhetlenségig.

Ígért rendet az államban s kaptunk rendetlenséget: a közigazgatás zavarban, a közbiztonság megingatva, a társadalom felforgatva, ha-zának reputációja meghurczolva, ime az eredmény ilyen.

A „Pesti Napló” megjelen naponként kétszer, s különösen figyelmeztettünk arra, hogy este is egy egész nagy iven, teljes lapot adván ki, már esti kiadásunkban nyomatjuk le a teljes tudósítást az országgyűlés üléseiről és sok egyéb közleményt, melyet más lapok csak másnap reggel közölhetnek. Ez a „Pesti Napló” olvasóira nézve az értesülés gyorsaságát illetőleg, egy egész napi előnyt biztosít. Hétfőn reggel rendkívüli számot adunk ki: valahány zor a tárgyhalmoz megkívánja, lapunkhoz mellékletet csatolunk.

Folytonosan két regényt közlünk, a legkitünőbb íróktól.

Munkatársaink díszes köre ugyanaz marad, mint eddig volt, politikai vezérezikkeink legnagyobb részét ezután is b. Kaas Ivor s ifj. Ábrányi Kornél fogják írni.

Szóval: Mi denben azok maradunk, a kik voltunk, azt véljük, 1884-re is jobb ígéretet nem tehetünk t. olvasóinknak.

Előfizetési ára:

(a reggeli és esti kiadásra, és a hétfő reggeli rendkívüli számra)

Egész évre	24	frt.
Félévre	12	frt.
Évnegyedre	6	frt.
Egy hónapra	2	frt.

Az előfizetési árak magukban foglalják a lap díjtalan kézbevitését a postán, vagy Budapesten kétszer há-hoz hordva. Az esti lap postai külön küldéséért havonként 30 kr. fizetendő. Az előfizetéseket korán kérjük megtéetni, hogy az ujévi össztörletés miatt a lap megküldésében késedelem ne történjék.

Az előfizetések Budapestre a „Pesti Napló” kiadóhivatalába (Barátok-tere, Athenaeum-épület) küldendők. Vidéki megrendelésekre a postai utalványokat ajánljuk.

A „Pesti Napló” szerkesztősege és kiadóhivatala.

A ZOMBOR ÉS VIDÉKE

karácsonyfája.

Tisztelt olvasóink!

„Zombor és Vidéke” szerkesztősége és kiadó-hivatala boldog karácsonyi ünnepeket kíván tisztelt olvasóink!

A mi szerény tehetségünkkel telt, meg tettük, hogy a karácsonyi ünnepek emeléséhez mi is némileg hozzájárulhassunk. Nem kívánunk érte elismerést. Kötelességünkben állott eddigi szíves pártolók iránt hálánkat bár esekély méryben is leróni.

Nem eszínalunk titkot abból, hogy lapunk fennállása, existenciája egyedül olvasóinktól függött s függeni fog ezután is. De e pártolást ki is akarjuk érdemelni, s bár esekély az a mit nyújtani képesek vagyunk, erőnkhez képest **áldozatnak** is nevezhető.

Ez áldozatért egyedül azt óhajtuk, hogy a már küszöbön levő 1884-ik évben olvasóinkat viszontláthassuk **előfizetőink sorában!**

Akkor a „Zombor és Vidéke” karácsonyfája megterme gyümölcseit, mely egy évre ismét biztosítani fogja existenciáját, sőt talán jövő évi karácsonyfája gyökerében megszilárdulva, terebélyesebb s virulóbb is lesz!

A bőkezű „Krisztkindli” legyen velünk!

A „Zombor és Vidéke” szerkesztősége és kiadóhivatala.

Te is én jó anyám...

Te is én jó anyám,
Te is haragszol rám?
Kihez, mint a gyermek,
Ugy vissza eszünk,
Mikor a búbanat,
Szívemen túlárad...
Te is én jó anyám,
Te is haragszol rám?

Megharagítottam
Gonosz haragomban
Az egész világot;
És rém most átkot
Szór magá az ég is.
Nekem az faj megis,
Hogy te én jó anyám,
Te is haragszol rám.

Reme elő futván,
Káinak is volt tán
Egy megnyugtatója;
Hogyha anyja volna,
Óda megterhetne...
De az én szívemre
Nincs bázisom jó anyám!
Te is haragszol rám.

Melyet fölriasztanak
Az údozott vadnak
Van hova megterjen,
Az oda melyében
A hol anyja várja...
Futnék — de hiába!
Hova? — ha jó anyám,
Te is haragszol rám.

Van pedig meztösem,
Bünon nem nagy éppen,
Nagyvágyas fája,
Fényes koronája
Elesabitá lelkem...
Fülköztam — lestem,
S most te is jó anyám,
Te is haragszol rám.

Ó szép vigaszodra
Anysí esokodra
Nagyon rászorultam,
Kegyelmezz csak mostan
Hátorgó lelkekre
Érzem györsir lenne;
Fejem lehajthatnám
Oledbe, jó anyám!
Ne haragudjai rám!

Amaranth.

Az én karácsonyfám.

Palotába és kunyhóba egyaránt öröm derüje költözött, finom porcelánkályhákban és vakolt kandallókban egyaránt vígan lobog a tűz, boldogság esilláma ragyog a családok apraja — nagyjának orcáin — csak én vagyok borus, csak az én homlokomat vonják be komor redők — csak én kérdezem nagy keserűséggel: hol az én palotám, hol az én kunyhóm, hol az én kandallóm, melynél átmelegedhetem! Olyon hideg, olyan lagyos ez a karácsony est!...

Iri-nyekdem az egész világra, mely örömap diadalát ilti, szinte gyötör a kisdéd csemeték sugározó jekedve, a duszagzad szülők boldog kedvtelése.

Ártatlan gyermekek vidóran tapsolnak parányi kezökkel, midőn átveszik gyengéd, szerető kezekből a karácsonyfa mesés termekét — és én hallgatom vidán dánaikat, el-elmezem örömeiket és úgy tetszik nekem, mintha ez a moraj, ez a harmónián zugas egy számóran rendezett gúnyszerenede volna!

Örvendjétek, jó emberek, tomboljatok, ártatlan kisdédék — ez a ti napotok!... És mégsem csereltek az egész világgal! Mert nekem is van karácsonyfám, egy gyönyörű lombos fa, melynek virágai örökké nyílnak, levelei örökké zöldellenek — odahajtom én faradt fejemet, és ennek a lának anyján lönbják hűsítik forró arczomat.

Edes szép karácsonyfám, csak virulj tovább — s ne hervadjanak el ide hajtásidat se a tel fagyos lehelletétől, se a nyár olvasztó hævétől!...

Szerény hajlék áll egy félreeső helyen — ott virágzik az én kedves karácsonyfám, melyet félv előtt ültettem, s mint gondos kertész szeretettel ápoltam — ez a karácsonyfa többet ér a gazdagok dusan megrakott fájánál — mert ez a fa csak nekem hajt bájos, illatos virágokat — odamegyek én elpanaszolni búmat, megosztani örömemet, kislirni könyveimet, letörölni veritékemet — az én sugár termét, elő karácsonyfámhoz!

Bárczi Géza.

Álom és való.

(1874.)

Ne kérjétek!
Ha homlokom redős s tekintőem,
Meron a pusztá lége vész
S a gond, sötét hullószárnyat
Felém csapkodva ajkam néma lesz:
Ne kérjétek!!

Kisértekek lebegnek fel s alá,
Azoknak kell felelgetnem
És kérdenem is tolok százfélét:
„Miert a lét ily hitvány korbe zárva?
S e létnek ezlja mért legvár csupán?
Hogyan örülhetünk mesének,
Habar ennek boldogság is neve,
Midőn tudjuk felele, hogy mészé.”

Ragadjatok ti szellemek!
Ki innen! El! Borítsatok fátolt
A képre, a minék neve: való.
Jer álom és ragadj tündérkoszin.
Mutasd varázssodat, Leányt,
Kinek könnyéből igaz gyöngy terem;
Kinek szíven átláthatok,
Mert csalfaság még nem szennyezte be...
... Be szép e kép... Mi szép az est...
A kis harang imara szolt im.
A kis átlólve kedvesét

Imádkoznak.
Szemököl az olvasom ki,
Hogy szép az élet, szép nagyon.
A kis templomból hívek serge jön,
Az ajkajkon zsolozsma zeng:
Hívöknek háláéneke az Istenhez,
A mert szerető szívet alkot.
„Oh áldva légy jó Istenem!
Allélujja!”
S az ifju lány és kedvese
Egymást csokolják szüntelen:
Az ó imajok ez.

A tájon szelő röpkedez
S a lombnak holdszágon átszűrte árnya rezz
S bőlntva jójszakát susog a lomb.
De hah! mi ez? Miert fázom én?...
Folebredék.
A kis harang ezüst szavába
Lelekharang sikolt bele.
A templomból koporsót hoznak in:

Az ifju fekszik benne esőndesen:
Bú ilté meg; elhagyta kedvese,
S a lány nevet, kacag, hogy érte halt.
A kis templomból hívek sergo jön
És szól az ajkról íveten beszéd:
„Szeretni? S mért?
Hisz Isten is gyűlöl, midőn
E rongy világot alkotá.”

Banyai Géza.

Karácsonyfa.

— A zsidók számára —

Karácsony van. Az öröm a családi tűzhelyen ütötte fel tanyáját. Mindenki hajlandó a nagy igazságokat szívébe foglalni. A testveri szeretet az emberek közt mélyebb gyökeret ver. Csak a boldogságról ábrándoz a gyermek. Örül a gyermek, vigad a család. Mindenütt vigsgal, lelki öröm, remény és hit a jövőben. Halhatatlannak érzi magát a lélek s valóban az, mert emnyi boldogságot csak a halhatatlanok képesek felelelni.

A lélek felemelkedik a mindenhatóhoz és a legigazságosabb lény magas trónjára zámolyánál terdel, hogy üdvöt szivjon magába és hogy a nagy szellemi igazságokat teljes mértékben felelelhesse.

Igy láttuk mindig a magyar Geniust. A liberalizmus nagy elveit átháta, mindig az elsok közt volt, a ki a legigazságosabb feukölt szellemétől kalauzoltatta magát.

Különösen ez évben, a midőn végleg megdöntötte a választalat a képviselőház (de nem a felsőház), mely egy és ugyanazon állam polgárai közt fenállott. Os eredeti jogait adta meg az embernek. Nemes kötelessége volt ezt a magyar nemzetnek megtennie, de ne feledje el a zsidó, hogy minden jog kötelességet

szül. A jog immár meg van adva, a kötelesség teljesítése meg hátra van.

Karacsonyfát állítok fel a zsidók számára, a legszebbet, melyet a halálczert sugall. Nem lesz csebecsésségekkel felagatva, hanem csupa kötelességekkel, melyeket a szellemileg nagy liberális magyar nemzet tőlünk megérdemel.

Im itt e fa. Figyeld meg jól. Három foalkatrészből áll: gyök, tő és ágakból. Ilyen az életfa is, mely szintén emez alkatelemből van összezsöve. A gyököt a házi tüzhelynél, a tőt a társadalomban, az ágakat pedig a magasban, a nagy házában lelheted fel. Hogy a fa nagy és szép legyen, mindezt látni kívánod. A természetből megismerheted tehát, miként élhet az ember teljes szellemi életet. A gyökerek izmosodjanak a föld alatt, vastagodják a tő, hogy az ágak magasra nojjenek és terelékenységé tegyék a fát.

Te is zsidó hazafi éj szerényen házi tüzhely mellett. Itt erősítsd lelkedet, tanulj magadat megismerni s művelődjél. Az önismeret és önművelődés legyenek otthon vezérszilárdaj. Menj aztán a társaságba, hol az önművelődés és önuralom legyenek szövetségűek. Mindezt azonban tedd azért magadéivá, hogy hazádat hön szolgálhassad.

Gyűjtsd a vagyont, hogy hazád oltárára szentelhesd; mert hidd el, kiellen az élet, ha lomja nincs. Sem a gyök, sem a tő nem hoz gyümölcsöt.

Miként a szépen tenyésző fa ágai éj felé meredeznek, tekintetted ti is ífölté. Ne legyetek csúszó-mászók. Legyetek szegények, de önértészek.

Szereteket vagyont, hogy azt szükség esetében hazatoknak kölcsön adhassátok. Legyen érzetek minden szegényre és nemcsak iránt. Ne fitogtassátok az érényt, hanem legyetek valóban érényesek. Ne a törvényt, hanem az erkölcsi rend fel-forgatásától saját lelkiismeretetekben féljete, mert a törvényt mint emberi alkotványt, ki lehet játszani, de a lelkiismereti meghasonlások ego sebeit enyhíteni ember nem képes. A lelkiismeret tisztasága nélkül csak gép lesz és soha sem fogsz az erzelmei nem világába fellemekekedni, mi nélkül pedig szellemi életet nem élhetsz.

A mamont irtsd ki szivedből. Légy magyar szokásaidban és erkölcséidben. Fogadd, hogy méltó polgára akarsz lenni a magyar hazának. Lovagias, nemes és liberális, mint az igazi magyar, legyen jelszavad.

Vaiban ily gondolatokkal telagatott karacsonyfa díszítse lakosztályaidat most és mindig, míg a magyar él. És hogy sokaj éljen, ez legyen hó vagyd és tetteidnek rugója.

Buchwald Lázár.

Kitűzve a zászló.

Kitűzve a zászló! Nem riadást Jelent lobogása a bástyán. Körülte ezer vihar sivit át

S ő meg se inog rohanásán Hő tiszta fehér színe fenn díszelég. Ugy inti a kik ott jarnak alant, — Vonatva tekint föl rá a sereg: Páncz mulva a völgyben egy se maradt.

Tündéri virányokon ámul a szem Mily ömep ez a vár termében? Hísz itt van a menyének fényözöne

Itt mind a mit óhajt lel öröme! Ki föjt meg ezt? — Egy egyszerű szó, Azt hirdeti ott fenn a lobogó, Tekintés csak arany betűt: „Műveltség” égi hazája ez itt!

Feljött a tavasznap — langy kikelet Fuválnak üditi a léget. Nézd, nézd az ezernyi fűrgé kezét

Vaj mért pezsg az e vidor élet? Mind, mind koszorúzt on ifjú öreg: Királyi nap ez ma, ezert e varázs? Egy trónra ragyogja sugarát a reg. Dícsfényben a nemző: a „haladás!”

Kitűzve a zászló! Diadalát Ünnepli az eszme; hívó szavát Megérti ki buzdul a jóért. S az eszme nyomban a — jölet

Idők sebes árja egyre halad Tökély magasához készít utat, — Fönn vár a dicsőség, mennyei kúp! Mely érti hívását, — boldog a nép!

Kiadva a jelszó: „A mi nemes Mindenek e kör központja legyen!” E szó egy új élet hirtöké lesz, Im jó egyesülni minden olem: Meghözza adjót a tudomány Kitarja művészet szívve hévét, Majd leveje vidám zene hangjainál Barátim! örömben töltösk ez éjt!

Kitűzve a zászló! Most riadást Jelent lobogása a bástyán Nézd tiszta fehérén a fölirást: Haladj az idők sebes árján! Királyi nap ez ma: az eszme gyöz, Vigyük ma élde hódolatunk! Nem, senki unkonk meg nem élöz, Hísz ott a magasban — diadalunk.

Cziglányi Béla.

Visszaemlékezés.

Domianus Simontól

Szegény Boros Ágnes asszony, milyen elhagyatott árva; egyedül ül setétes szobájában, melyet a kályha izzó parázsa csak gyengéden világít meg. Künn kemény zuzárnás hólepel borítja a tetöket, a szél végei sivit az utcán, kergetve az embereket fedél alá. Igazi karacsonyi est. Milyen jó ilyenkor meleg szobában a család szeretö körében hallgatni ezt a hideg szövöltést.

Szegény Borosné, ő magára van hagyva, vallait már hatvanöt esztendő súlyos terhe nyomja, ilyen korban pedig nehéz az élet, hát még ha a lelket nehéz bánat tölti el. Némán ül a kályha előtt és banul tömpán annak izzó fényébe. Arcán nehéz könnyesepek gordulnak végig, melyeket keserü emlékek farsának bánatos lelkéből, emlékek a régen elmúlt időből, a kedves gyermekérből, mikor még anyja tördén élvezte a szülő édes szeretetét, a gyermekkor gondtalan örömet. Ez az izzó parázs felidéri emlékeiben azokat a boldog karacsony-estéket, mikor az örök megvált ajándéka — a krisztindán elé vezettek gyengéden szeretö szülei, a karacsonyfa elé, melynek ágai alig bírták el a terhet, a különféle cifra czukorkákat, a szebbnél szebb játékokat, melyeknek gyermeki lelke úgy tudott örülni. Urándozva majd a karacsonyfa, majd a szalók örömlöt sugárzó arcára tekintett, össze-vissza csokolya öket gyermeki szeretetből, no meg köszöntéppen a krisztindánt. És ezeket az áldott jó szülőket el kelle vesztiené — örökre! árva maradt. El kellé nehez volt rá nézve az új élet, mily kiutjelés a csapas, melyet a sors rámet. Ez az est lelki szeméi elé idézi az édes-keserü emléket, — oh mily nehéz bánat managolya lelkét.

Nagyot fűtyül a szél, az ablakok reszelnek töl. A parázs elűjök permeje alá, mintha félné a hidegtől. Ágnes asszony fát rak fel, melyet a langok csakhamar körülnyaldosnak, sugarakat lövelve és groteszk alakokat rajzolva a falakra, barsátságosan megvilágítják a szoba kísértetes magányt.

Borosné könyei felszaradnak, ajkán mosoly kél, szemében boldogság honol. Mintha a tüzugarak ideztek volna e változó! — Igen, gondolatai újabb emlékeket rajzolnak szeméi elé. Az is nagyon rögen volt. Azóta egy felszáradt nuít el. Ifjúsárdim még alig indult lányka volt ábrándozó lélekek, aradozó szívvel, melyben az édes szó érzelmeket gerjeszt, pillanat alatt szeretinet gyullaszt. Karacsony körül lehetett, megismerkedett egy ifjúval, kit meg is szeretett valódi szerellemel, lelke teljes hévével. Ugyanezen szobában ültek egredül, közel egymáshoz, kez kezben suttyoga beszélgettek, egy-egy csokot lopva egymástól. Az ifjú átkarolta karcsú derekát s reggelt neki mézes szavakkal, édes hangon bohokas dolgokról, melyeket ő alig gyozott hallgatni. Milyen boldog volt. Hogy ez a boldogság nem tarthat örökké!

A tüz alvó felben van, ismét fát rak rá. A lang kilobban a kályha ajtaján és megvilágítja Borosné arcát, melyen nehéz gyümantepek pendülnék végig; a nehéz bánat, a keserü fájdalom könyei ezek. A szalók, a fű vesztését kiheverte, hiszen öregek voltak, nekik már nyugalmassabb agy a sír, elég nagy kört értek. De leánya, kiért élt, kit jobban szeretett életének, kibén öröme, fájdalma, vígasza s minden érzelme egyesült, hiszen az csak tizenhat éves volt, még legalább egy felszáradt éheltetett volna. Oh hogy őt is el kelle vesztiené. Még csak egy éve, éppen karacsony estéjen, itt ültek együtt mindhárom, ő, leánya és jegyese. Mily boldogsággal telt, mily otthonos volt e ház, telt örömmel a szív; mily szép remény, mily bizalomteljes elégűtség honolt e kebelben. Mindezt most oda!

Szegény Boros Ágnes asszony, milyen árva, milyen elhagyottan marad egyedül.

Hogy meg nem hasad a szív ily keserü emlékek fájdalma alatt.

Nagyot süvölt a szél, az ablakok nagyot reszelnek töl, a kályha lángját meg egyszer fellobbantja, aztán kialszik, Borosné egészen egyedül marad, zokogással töltve el a kísértetiesen setöt szoba tjesztö esendjét.

Ha tudnók, hogy mindazon rózsák cecet, melyek hőnyeseink, nekünk hőszőlhetik viaszú lételüket, ugy kétszente fájzfalmasabban hatna ráánk hervadáink. Miként adunk müd fényt, hervatag élet, . . . ha a sors boldogságyával nem rendelkedhetünk keljesen, hogy csupán az öbök boldogságy magvait hinthetünk széjjel, ugy ne ajándekoszunk háctyvározásánál döszömlö dösmét, melyet fájdalem, szenedés követ. Így azonban, mivel sem védölhatjuk magunkat. El nagy természet os, a mely megnyitá helyheikt, s pillanatban fej, gyönyör: lakozik benzéjökben, szimaitk titkos boldogságy éssétől remeznek, . . . és asztán? Gvessenek, elhervadnak, básonyas szimaitkát hegyellenül lapossák el az emberek és ugyanekkor nem lopdekek szívükbe rósvét a rózsák iránt. Szenedjenek! Szenedjen a világ minden természetnyé, mert minden erre alkottatott. Szenedés, esaladás, ellemletté boldogságy . . . ez az, a mi agy kózzulka az ifjúsághól visszamarad!

Kassanyé Ann Melanie.

Ténta-foltok.

Mentül hatalmasabbak, gazdagabbak vagyunk: annál több sebet ütünk az emberek szívére. Egy parányi kis rovar, egy görösesó is alig látható állatocská, egy azalag, egy porszem kimondhatatlan sok testi szenvedést s otykor halált is okozhat. A boszu bármily nemtelen, s bár oly tehetetlen mint a rovar, az a kis állatocská, az azalag, a porszem, mégis megsebzetheti, nemcsak: — megölheti a lelkét.

Ténta-foltok.

Mentül hatalmasabbak, gazdagabbak vagyunk: annál több sebet ütünk az emberek szívére.

Egy parányi kis rovar, egy görösesó is alig látható állatocská, egy azalag, egy porszem kimondhatatlan sok testi szenvedést s otykor halált is okozhat. A boszu bármily nemtelen, s bár oly tehetetlen mint a rovar, az a kis állatocská, az azalag, a porszem, mégis megsebzetheti, nemcsak: — megölheti a lelkét.

A hazugság csak feibosszant, a csalárladság csak elkeiserit, a feülités csak megsezegenit, a gázsg csak megtöriláskelt; de a meggyalázás csak meggyalázással fizethető vissza.

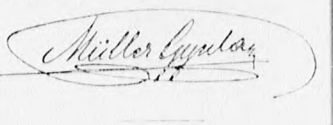
Semmi sem vezetheti meg annyira a szívet, mint a kiabrandulás. Igérjünk valakinek boldogságot, nyujtsunk reményt a jöltre, ha toluak fugg annak megadásása s azután minden alapos ok nélkül fordítsunk hátat neki: eiertük azt, hogy egy embernek ritka szenvedést okoztunk.

Nincs a szerényre fogékonyabb ember, mint a szerelmes. Remélni a lehetetlen, a keptelen, az emberlöött. De a szereltem oly nagy hatalom, hogy még legvérmesebb reménye is teljesülhet.

A fiatal szív olyan inkonsekuens építömoster. Éveken át hordja az anyagot az épütelhez, s farad napestig, hogy tempomat fölépítse. Évek során az nincs borrobb vagyja, nincs bensőbb mája, mint az, hogy az épület készen legyen. S mikor aztán az építmeny fölemelkedett — csak a tötó hányszak meg, — egy szeszélyes percz hatása alatt lerombolja az egészet. S hogy az épület helyett az inkonsekuentát tetözze be, — lerogy a romok köze — s megörítja azokat.

A papír egykedvű, a toll gépi — a ténta ridég, a kéz is fagyos lehet. — de a leirt sorok a legforrobb szenvedélyt költhetik föl bennünk. Az egykedvű papírra a gépies tollal, a ridég téntával, a

fagyos kézzel leirva csak ez az öt szó: „Ölel, — csókol — igaz — hü — kedvesed”, s szívem fögylüad, s a miért a milliók küzdene, én elértem: b o l d o g v a g y o k!

Az én dalom.

Bánat könnye Foly le vege arczomon, Etem multját! Hogyan en elgondolom: Szomorú az, Mint a régi temető, Hol a sír, Itt-ott áll egy torott kö!

S az örömkép Könyre fol szememben, Eleteim hogy Róza-színű jelenben: Vig daloktól Visszazengő liget az, Hol napoként Uj rózsát nyit a tavasz.

Kis családom Egyedül örömlöm, Boldogságom En te nekod köszönöm, Te vagy a pont, Melyhez e szív, gondolat, Miként a vas, Magneshez ugy tapad.

Piripócsyadák.

Uj ózom a postáomat. Minden reggel benyit hozam kétszer s a köszöntésével átadomra, hogy örüljek-e jövötlenék? Ha csak újsgátok, akkor szerényen meghurmozok s főtre rebegi: „Alázatos jóreggelt kívánok!” Ha szerelmes leveleket hoz, azt mondja kissé hatrabban: „Teakutés jöreggelt!” Ha pénz is hoz, de nem sokat hangosan kiáltja: „Nagyságos jöreggelt!” De ha több pénz hoz diadalittas arczal rohban be: „Múltóság jöreggelt!” Végre ha sok pénz, sok levelet ad át stentori hangon dörg fölembe: „Excellentiss jöreggelt kívánok!” Ezt az ütöbbit még soha se mondta! En is ugy teszek most a nyajas olvasóval: „Alázatos jöreggelt kívánok!”

Mar most jó volna, hogy újsgát is adjak. De bizony nincs! Isten engem kifogytat belőle! A postamos szavajáráshoz folyamodom tehát, s szomorú elzantsággal mondom ő utána: „Bele szaladt a nagy kötel, madzagostul.” Ezt mondja ő ugyanis, ha még újsgát se hoz.

Szeretek valaki okosat mondani. Mondhatók is, csakhogy minden karacsonyi gondolatomat elplagizálta a Goodfös apát, mikor a zsidók és keresztények közt hazasság ellen tüzelt a parlamentben. Nem vígasztal engem még a foispanok mameklusga se, a kik azt a törvényt megszavaztak volna. Ilyen gondolat nélküli állapotban lehet az én postásom, mikor lucokban, sarban beszaladja a várost, s nekem csak a „Függetlenséget” nyomja a narkomba. Ilyenkor desperátnal így kiált tel: „Verje meg a szemimarium.”

Nyajas olvasó! A szerkesztő rám párencsolt, hogy csak 46 sort írjak, mert többnek nem ad helyet lapjában. A többi munkatársnak 50 sort engedélyezett s ugy szólván a legtöbbie daplón só triplán vette ki a maga porcióját. Mar most mi a gattát tudjak én 46 sorban összeírkálni?

Erre is mond valamit az én postásom, éppen azzal telik ki a porcióz: „Üsse meg a guttaperkha!”

Szeretleki!

Szegény vagyok hü saavakban E ötv láad, son tud beszélgeti! Kétd gondolkodom örökké: Hög legyen nekod csak s any! Többet ne kerj, számeregs arczom! Lead mar ö ört píru! Egy szó ölög — remegre mondom: „Kimonhatatlanul!” Reiner Hoss.

A legkönynyebb halálbüntetés.

Hebel után. Eddig a criminalisták azt hitték, hogy legkönynyebb halálbüntetés: a guillotine. De nem ugy van az. Nemetsországnak egy kis fejedelelem szolgálatában egy berfiu állott, ki ennek kegenzese volt, de egy indulatában elkövetett büntény miatt halálra ítéltetett. Nem használt minden könyörgés és pártfogás, a fejedelem nem akart rajta

100 arany jutalom

annak, a ki a

HUNGÁRIA KÁVÉ

rendes használata mellett gyomor- és bélhurutban szenved.

Ezen kávénak jótékony növényi alkotórészei oly kitünő gyógyhatással bírnak, hogy mindazok, a kik a fennebbi, — valamint rossz emésztés, étvágyhiány, gyomorgégés, fejtájs, ideg- és szívbajok által gyötörtettek, elismert orvosi tekintélyek ajánlata folytán lelki megnyugvással s a legszebb siker biztosítása mellett venetik azt használatba.

— Egészségeseknek is legjobb kávé. —

Egy kilo (2 font) 1 frt 20 kr. Kapható negyed, fél és egy kilós dobozokban, a feltaláló:

SZALÁDY ANTAL-nál,
Budapest, Sugár-ut 100,

és minden nevezetesebb füzserkereskedésben helyben és a vidéken. Megrendelhető bármely vidékre s elszállíttatik postán vagy vasúton utánvételt mellet. — Programmok s orvosi bizonyítványok kívánatra bérmentve küldetnek.

Tek Szalády Antal urnak Budapestén! Tizenkét évi folytonos gyomorbetegségem, érvénytelenségem csaknem elviselhetlenül tetek rám nevére az élet terhét. Vázként s keltegetesen horgyngtam az emberek közt, hasztalan keresve szert gyógyíthatatlannak feltajm orvoslására. Ezélt fel évele az utolsó menedékhez fordultam. Az on kiváló becsi s gyógyhatású „HUNGÁRIA KÁVÉ”-ját kezdtem élvezni. Rövid használat után családom s én örömmel tapasztaltuk a megjelö eredményt, hogy gyomortajom megszűnt, étvágyam megújult s testi eróm gyarapodott; most ismét munkaköri ember vagyok. Kávéjának így kitünő hatása indított, hogy a szenvedő emberiség ügyemet arra felhívjam, mindenkinék legmegelőbb ajánlom, s hogy Önnek ismet köszönetet mondjak a nem várt eredményért. Huszt, 1888. jun. 15. Tisztelettel Mayer Ferencz, kir. utmester.

Tökintetes ur! A „HUNGÁRIA KÁVÉ” kitünő s jótékony hatását fokozat az emésztési szervekre tapasztaltam; ezen kávé nemcsak tartós és állando jó étvágyat csinál, de a gyomorú rendben tartja s az éhvalóságot, mely kellemetlen érzést s felbőgést idéz elő, megszünti, a gyomorgést tökéletesen megszünteti.

Alóltly gyomorgégeség s gyomorgésben szenvedév, egyedül az Ön Hungária kávéjának köszönetem, hogy e bajoktól tökéletesen megszabadultam. — Azért is a midon már elhírt levelemben önnek nyilvánított köszönetem most szászorosan megújítom, kívánom, hogy lsten alja meg ön tevékeny munkásságát s maradjék jó akarája Rappon, u. p. Losonez, 1888. június 27.

Vince Lajos, rom. kath. segédlekez.

Farsangi tárgyak

nagy választékban

kaphatók:

Schlieszer testvéreknel Zomborban.

Rendelkezik:

A legnagyobb vászon-raktárral.

Nagy választéku selyemmel.

Uri és női ruhaszövetekkel.

Mindennemü teli kolmével.

Tudósítják a t. közönséget, hogy Müller Nándor ing-raktárát átvették, melyek náluk a legolcsóbb árak mellett kaphatók.

Építészeti s rövidárak badog raktára

Mindennemü kávé- és thea-gépek, gyorsforralók, fényezet tálczák, kenyerkosarak, kávéfőzők és bronzczal bevout kávészelenczék, valamint mindennemü házi- és konyha-eszközök, fűszekosarak, szentartók, kek és fehérte emailrozott mosdó-garmiturak s konyha-édenyek, stb.

Eckert Pál

ZOMBORBAN,
Gromon-utca KOSSANIC féle házban a város épülettel szemben.

Ajánlja jól berendezett raktárát.

Kerti- s virág-öntözők, virág-harmatozók, duplex hydronetták sugárzó- és özőnővel. — Fűrdő-kádak — fürőkészülékkel s anélkül, ülőkádak, pite-ek s mindennemü tonchekészületek. Továbbá ajánlja uti, zseb- és gazdasági lámpáit, valamint fali és utcai saját gyártmányu lámpáit.

Minél számosabb látogatásért eszedezik

ECKERT PÁL.

Az eredeti Singer varrógépek.

A legjobb házi használatra és kézműveseknek, szabóknak, cipészeknek, csizmadiaíknak, kalaposok, nyergesek és papucs-készítőknek.

Neidlinger G.

Zomborban, fő-utca, Millasevits-féle ház.

a The Singer Manufact. Co. New-York ügynöke.

Fiók-üzletek: Szabadkán Milmoivits-ház, Keeskemeten Körösi-utca és H.-M.-Vasarhelyen

ÓVAS! Mivel most legújában az eredeti „Singer” elnevezéssel sokféle visszaadások történnek, ügyelnetek rá, hogy a n. e. közönséget és tisztelt vevőimet, miszerint a The Singer Manufact. Comp. céget más mint én Dolmagyarországon nem képviseli s minden más Singer nev alatt forgalomba hozott gépek nem valódiak s nem amerikai készítmények.

LUSZTIG JAKAB

Zomborban, fő-utca Lallosevits-féle házban.

Ajánlja dusan felszerelt

ruhara ktárát.

Urak és gyermekek részére a legfinomabb és legdivatosabb öltönyöket pontos időre szolgáltat és pedig

jutányos árak mellett.

Vidéki megrendelések mérték beküldése mellett eszközöltetnek.

A „Foncière, Pesti” biztosító intézet

szabadkai főügynöksége

a legolcsóbb díjszámítás mellett evállal biztosításokat tűz-, jég- és szállítmánykárok ellen, valamint „az ember életére.” ugyanott a biztosítás bejelentésekor a közönség kényelmére érvényes kötvények azonnal kiszolgáltának.

Zomborban „Goldstein Herrm. és fia”

képviseli intézetünket, mely ezégnél ilyenmü biztosítási feladványok szintén elfogadtatnak.

!! Karácsonyi és ujévi ajándékok !!

Karácsonyi és ujévi ajándékok.

Karácsonyi és ujévi ajándékok

Bareschok 14 kr. rófe, 18 kr. mtrje
Jó színü szövetek 20 krtól 30 krig.
Szines kartonok 14 krtól 20 krig.
Festő kartonok 14 krtól 20 krig.
Karton kendők 16 krtól 20 krig.
Téli fejkendők 30 kr.

Prosznitz Mihály fiai-nál

Zomborban a „Menyasszonyhoz”

Egyszeremind ajánljuk a n. e. közönségnek a legdivatosabb ruhakelméket, nagyválasztékú selyem és szines allaszövet a legújabb stílusban, valamint mindennemü szőnyeget, vásznakat és Chiffonokat a legjobb minőségben.

!! Karácsonyi és ujévi ajándékok !!

!! Karácsonyi és ujévi ajándékok !!

!! Karácsonyi és ujévi ajándékok !!

Karácsonyi-Emléklap.

Az év végén.

— Körültekintés. —

Az élet küzdelmei között éri el az ember aron időpontot, mely egy év változását jelzi. Ha ezt elérni sikerült, számot vet önmagával, s visszatérik az elröppent multra. Ily alkalommal gondolataiban felépíti az emléket s a nyert tapasztalatok új erőt nyújtanak neki a homályfedte jövő küzdelmeiben gazdag táljai számára.

Ezen visszpillantást nemcsak az egyes személy, hanem a társadalom is megtenni köteles; szükséges tehát, hogy az újév küszöbénél megálljunk s gondolatunkban áttekintsük mindazt, a mit a már-már lefolyt évben társadalmunk szellemi és anyagi életében létrehozott, művelt, a miért érzett, belkesült és gyászolt. Egyszóval, mint megyénk és városunk nyilvános közege, kötelezve vagyunk röviden megírni e megye és város 1883. évi futólagos történetét.

Gazdasági, vagyánosodási és kereskedelmi tekintetben nemcsak hogy nem haladtunk vagy emelkedtünk, hanem sajnosan kell jelezni, hogy az elszegényedés naptól-naptól fokozódik s az általános elszegényedés jesei mélyben terjed; az ingatlan birtokok tekintélyes része idegen kézre került, az ipar és kereskedelem pangott s a keresethiány és elszegényedés nagy mélyben szaporította a proletariátust, mely a társadalomnak egyik legveszélyesebb eleme.

A bajok kutterrását azonban korántsem kereshejük önmagunkban, oly közös baj ez, melynek nyomászto hatását az ország valamennyi lakosa sajnosan érzi, s a melynek okai önmagunkon kívül keresendők.

Az iparosok nem tudnak megélni, s a kereskedés nem tud viragozni, mikor nincs számára az ország gazdasági viszonyainak megfelelő hitel-szervezet.

És daczára, hogy anyagi tekintetben az elmúlt év kedvezőlen volt, mégis társadalmunk életében élen tevékenységet, sőt sokfelé tekintetben haladást lehetett tapasztalni.

Egyleteink között első sorban találjuk a hölgyeink által fenntartott nőegyletet, mely ez évben is, megkezdett áldáshozó működését folytatva, reményünk van, hogy a közel jövőben városunkat egy nagyfontosságú közintézettel, t. i. az arhavázzal meg fogja ajándékozhatni, mely ezedileg folytonos fejlődésnek örvend. A humanizmus terén nyelvet kevésbé elismerés illeti az izi. teológiát, mely legfőbb gondját elszegényedett hit-sorsosak segélyezésére s ezek árvainak fel-szegelésére fordítja.

Másodsorban jeljük egyleteink között a történelmi társulatot, mely működését felolvasások rendezése, a megye történelmi multjának felderítése, megyei statisztika adatok felfalmozása stb. által, a történelmi

tudomány terjesztése által fogja csak a jövő évben igazán értékesíteni.

Tűzoltó-egyletünk minden tekintetben megállta helyét s városunk díszére válik, mit nek vele jó szolgáltatást tettünk. Városunk szé a kiúttott veszélyek elnyomása körül tanusított szakszerű eljárása, tagjainak feláldozó buzgósa, áldozatkészsége és kitartása leg-jobbban bizonyított.

Egyleteink között méltó hely illeti a dárldárd, mely egyleteink között mondhatni a legreggibb, ez egyesület szorosabb céljain felül mindig igyekezett lendületet adni a társaséletnek s a jótékonycélok előmozdítása körül is kiváló érdemeket szerzett magának.

Nevelésügyünket illetőleg a lefolyt évben haladást nem tapasztaltunk. E megye és város az újabb mozgalmak iránt kellő érdeklődéssel nem viselkedett; városunkban tömelen tanítókeles gyermekek van, kik még a nevelés elemeit sem sajátítják el. A kisdudavas, eme nagyfontosságú intézmény pedig a lehető legrosszabb ellátásban részesült. Reméljük azonban, hogy az újévben a már hozott hatóság intézkedések folytán a kisdudavas is nagyobb lendületet veend.

Közügyeink terén legfontosabb eseménynek tekinthető a megyei szervezés és tisztújítás; a közigazgatás ügymenetének bírálata azonban e czikk keretében nem tarthat; esetle-rol-esetre megjegyzéseinket és figyelmezte

téseinket megtettük s megfogjuk tenni a jövőben is s ha a multban olykor élesen támadtunk is, azt hisszük, hogy a közügyek-pülése a multban ekelely haladást ton, mely pénztelenségben találja magyarázatát.

Városunkat és megyénket ez évben több érzékeny és gyászos csapás érte; nevek felsorolásával azonban nem öhajjuk a sebeket föltépn.

Ime rövid felsorolása mindazon mozgalmaknak és eseményeknek, melyek városunk és megyénkben a már-már elmúlt év alatt felmerültek, melyeket, hogyha társadalmunk életére alkalmazzuk, tapasztalni fogjuk, hogy a nehéz viszonyok daczára is folytonos haladást észleltünk. És midőn a multat tekinteljük, szükséges, hogy számot vessünk magunkkal és kérdjük — vajlon az ez évben elért siker és eredmény megfelelt-e várakozásainak vagy sem; mert a feleletből megismerjük a mult mulasztásait, s ezt tudva, újult erővel kezdhetjük az újévben küzdelmes pályafutásunkat. És legyen az újévben irányadó elv — a haladás, hogy így a jövő év vege városunk történelme számos új művek által gazdagítva legyen, még pedig új művek által, melyek büszkeségünket képeznek. Adjon az ég ehcz erőt és kitartást s a megélt bü-ért és fájdalomkért boldogabb esztendőt.

TESSÉK!

— Egy házasság története. —

Irtá: **Bárány, Zsiga.**

I.

Gyönyörűsége egy nyári éj volt. Az érzényi csilalog feybenen ragyogó égen méltóságtelesen jart a teli hold s ezüstös sugarai visszatükrözödték a Bodentó kristálytisza kek vizében. Csend volt mindenfelé. A furdovendégek már felkeresék nyughelyeiket, hogy a kora reggel talpon találja őket az úde hajnal között, ott most mindenhol mely csend uralkodott.

Csak egy kis leány volt még ébren; avagy mennyiben lany az, a ki most éjnek idejében megjelen a parkban? Lassu leptekek és megis oly komnyedén halad el a szeles kavicsos uton, s lehajlik egy virághoz, melynek szirmaiban gyemantos harmatszepp ragyog. Miért hajlik le hozzájuk, sugdos-e nekük valamit, avagy megcsokolja-e őket?

És aztan halad tovább, míg a parknak a tő oldalán levő részét eléri; itt egy kis magaslaton természetképezte kies lugásban leül a kényelmes pasztikerevetre.

Egyedül van s merengve tekint az előtte ceterülő tora, melynek szende hullamai oly halkan zsongjak körül a kéki part hegyeket, és a hold ideveti sugarat és ezüstös fényt hint az abrandozó lanykára.

Mily fenséges egy teremtes! Gombolyod finom szabasu fehér arczat dugzagad aranyfürtök környezik, melyek most a hold ezüstfényében ugy ragyognak, mint a diésfny, melyet Madonnaképeken látunk, azurkek szemekben pedig az újúság és artatlanság edes mosolya lakik.

Karesu természet fehér átlászó finom Pongyolaba burkolta, mely azonban elég

rövid, hogy elárulja a világ legpiczikébb lak felzölítésára egy cseppet sem mozdult, hangosabban szóla: — Ugyan mely odabb, nincs itt helyem. Mire egy erős férőhang álmosan felelé: — Tessék!

Livia közel volt az elájuláshoz, de ilyen vezetes perczben az Ursten megkönyörül a szegeny, artatlan teremtesen s nem vonja el tole az eszmeletet, a mikor annak leginkább van szüksége rá. A szegeny lanyka leugrott az agyrol s nem szemeti most mar megszoktak a smertlességet, észrevette, hogy — eltevedt; saját szobaja helyett a szomszed szobaba kerult, hisz' azok a vendeglo szobak oly nagyon hasonlitanak egymashoz, mint, — no most épen nem akar semmilyen hasonlat eszembe jutni.

Egy pillanat s Livia most mar csakugyan saját szobajaban volt. Hogy döbbögött kis szive, hogy reszkedett egész teste! Szerencsére huga melyen aludt s egy nem tudta meg a történeteket, de ő az „a bizonyos férfi“ ott a melékszó-bában?

Vajjon tudja-e az, hogy ő volt az, a ki szobajaban volt — agyában feküdt — mellette? Oh! már maga a gondolatul hiányzott az örök mosolygás, és ma mily iszonyú! Nem, nem, — vigasztalan nem gyönyörködhetett senki azokban az aszteni szép kek szemekben, mert folyton földre szegezé pillantását. Hatartalan kin volt o rea nézve ez az ebéd. Az az iszonyu óntudat gyórtore, hogy az „a bizonyos“ szintén jelen van, talán épen ugyannyánál az asztalnál ül s valaki felkaczagott, ijedten ósszerezzen, azért felmentett a mindennapi reggeli szegényke félt, hogy rajta mulatnak.

szegényke félt, hogy rajta mulatnak.

halk felszólítására egy cseppet sem mozdult, hangosabban szóla: — Ugyan mely odabb, nincs itt helyem.

Mire egy erős férőhang álmosan felelé: — Tessék!

Livia közel volt az elájuláshoz, de ilyen vezetes perczben az Ursten megkönyörül a szegeny, artatlan teremtesen s nem vonja el tole az eszmeletet, a mikor annak leginkább van szüksége rá. A szegeny lanyka leugrott az agyrol s nem szemeti most mar megszoktak a smertlességet, észrevette, hogy — eltevedt; saját szobaja helyett a szomszed szobaba kerult, hisz' azok a vendeglo szobak oly nagyon hasonlitanak egymashoz, mint, — no most épen nem akar semmilyen hasonlat eszembe jutni.

Egy pillanat s Livia most mar csakugyan saját szobajaban volt. Hogy döbbögött kis szive, hogy reszkedett egész teste! Szerencsére huga melyen aludt s egy nem tudta meg a történeteket, de ő az „a bizonyos férfi“ ott a melékszó-bában?

Vajjon tudja-e az, hogy ő volt az, a ki szobajaban volt — agyában feküdt — mellette? Oh! már maga a gondolatul hiányzott az örök mosolygás, és ma mily iszonyú! Nem, nem, — vigasztalan nem gyönyörködhetett senki azokban az aszteni szép kek szemekben, mert folyton földre szegezé pillantását. Hatartalan kin volt o rea nézve ez az ebéd. Az az iszonyu óntudat gyórtore, hogy az „a bizonyos“ szintén jelen van, talán épen ugyannyánál az asztalnál ül s valaki felkaczagott, ijedten ósszerezzen, azért felmentett a mindennapi reggeli szegényke félt, hogy rajta mulatnak.

szegényke félt, hogy rajta mulatnak.

Ebédközben a kenyér-kosár után akart nyulni, de az oly messzire volt tőle, hogy el nem érte, és mielőtt még valakit felkelt volna érte, elmenében ülő fekete, tüzes szemű helyke bajszos fiatal ember, a kit eddig még nem látott, nyujta azt át neki.

— Tessék! nagysam — szóla az ismert hang.

Livia egy mély pillantást vetett a mosolygó ifjura, azután még jobban elhalványodott, a szoba elködött vele forogni, nem urálhatta magát tovább, eszméletlenül összerogyott.

III.

Zahoray Ákos néhány órával később belépett Gombosékhez, Livia kisasszony helyét felöt tudakolódni. Hogy ő volt ama kínos jelenetnek okozója, azt sejtette, habár meg nem foghatta, hogy mi által, és azért kötelességének tartotta ezt a látogatást, a mely által talán si-

kerülend azon félreértést, mert másnak nem tekinthette, megoldani.

Livia a paullagon állt, körülé morarazu anyja és huga, és a fiatal ember beléptére halvány arcán oly sötét pir vonult végig, zavartsága oly nagy volt, hogy a fiatal ember tisztán látta, miszerint sejtelmé meg nem esalta, o volt mindenek okozója, mikép? az titok maradt előtte.

Másnap Zahoray Ákost megint ott találjuk szobaszomszédjainál, de már most nem talált beteget; Livia látván, hogy Zahoray mit sem tud kalandjáról, ismét visszanyerte vidámságát és oly élénken beszélgetett a művelt, finom modoru fiatal emberrel, hogy ez távozaskor azon kérdést kokcázhatta, vajjon az egészséges kisasszony is megengedi-e további látogatásait s Livia — nem tiltotta meg.

Csak két hét múlt el a történetek óta. Csendes nyári éj volt, habár nem oly

gyönyörűsége, mint akkor, a midőn Liviát először láttuk, és ismét találkoznunk vele abban a kis tóparti lugásban. Csak-hogy most nem volt egyedül. Előtte szépséges ifjú térdelt, s szenvedélyesen sugtoga szerelmé vallomását.

A hold, mely eddig foszlányos felhők között bujdosott, végre egy darabka tisztá égre talált, s sietett sugarával a lugasba hatolni, mert neki ilyen alkalommal nem szabad távol lenni, de most az egyszerű nem volt szűk-ég reá, mert mire leért, már sok, sok csókot ömlesztett.

— Szólj, én édes angyalom — sugtoga éppen a boldog ifju, — eszedem mond meg végre, ugy-e én voltam ama bizonyos szerencsétlen jelenetnek okozója?

— Igen — felelé pirult a lányka.

— S miért?

A kis leány egészen hozzámúlt s reszkető hangon sugta fülébe:

— Ne követeld most tőlem, kedvesem, megmondom majd mikor, — mikor?

— Nos, mikor? kérde szenvedélyesen az ifju.

— Mikor nőt leszek! végzé a leány, s szegényében előtje arcát kedvese kébelén.

Amor isten, a ki hátuk mögött leskelődött, hangos kacagásba tört ki; az ez sikerült! mormogá és tovább ment vad szüni.

* * *

A regény végét a következő néhány hét előtt érkezett meghívó tudatta velem:

Özv. Gombos Erzsébet

szívesen látja szeretett leánya

Liviának

Zahorai Zahorai Ákos kir. mérnökkel e hó 28-án déli 12 órakor Tótfalun megátartandó egybekelésén.

Ebéd 3 órakor.

Tótfalu, november 15-én.

De ha ugy szerette....

— Karczolat. —

A jó feleség nem feleség; ő több mint az egészség.

Háromfán élt egykor egy igen ügyes orvos, a kit nemcsak kedves neje, hanem patiensze is szerifoltt szerettek.

Dr. Lenfalvi (a kedves olvasó meg fogja bocsátani, hogy a hely- és személynevet al-nevekkel helyettesitem) valoban szeretetreméltó férhu is volt. Betegeivel ugy el tudott bánni, hogy azok az ő rendelései még a tizparancsolatnál is szentebbnak tartottak; ne-jével szemben pedig a megtestesült gyengéd-ség volt.

Imádtá is őt neje; pedig ez nem jó, mert mindent szabad: szeretni, tisztelni, el-kényeztetni stb., de imádni egy emberi lényt — ez már még sem dukál!

Es ő nemcsak imádtá férjét, hanem még bálványozta is! . . .

Egy alkalommal fáradtan tért haza a szomszéd faluból Dr. Lenfalvi. Hideg, fagyos idő volt. Egy szegény polgár emberhez vit-ték a szomszéd faluba; de hazafelé a göröngyös uton a parasztkocsinak két átellenes kereké egyszerre összezuzott. Harom kere-ken még csak tovább haladtak volna; de két kereken már sehogy se ment.

Dr. Lenfalvi tehát nyaka közé kapta bundáját és lábait és gyalog folytatta útját. Küzadvá tért haza.

Azonall agyba bujt, nehogy magát meg-hűtse és mély alomba is merült.

Kedves neje látva férjének józú almat-szintén nyugalomra tért.

Alig nyugodhatott azonban a szerető fe-leség egy jó negyedóráig, midőn az aggod-alomtól-e vagy mitől? iszonyu göresök kezdték gyömrát kinozni.

Még csak mozcézani sem mert, nehogy szeretett férjét felébressze.

A göresök mindig nagyobb-nagyobb fok-ra hágtak és a nő túrta a nélkül, hogy még csak a legkisebb hangot is adta volna.

A férj javában aludt.

A feleség már fogait kezdte viacsorgatni.

A Dr. csak aludt tovább.

A hu nő már kétségbeesett, de férjét azért a világról sem költötte volna föl.

Körülbelül reggel 4 óráig kiülődött az onfeláldozó nő az iszonyu göresökben, melyek ahelety, hogy idevel szüntek volna, mindig rohamosabban jelentektek.

Egyszer csak egy óriási roham, erre egy kétségbeesett, kínos sikoly és az alvó férj talpon termett . . .

„Mi az, mi az?”

„Óriási göresök! Jáj!” (fozviacsorgatás a felelet).

Dr. Lenfalvi hamar szekrényébe nyúl és egy kis füvecskét vett elő, melyből pár cöpp egy kis darab cukorkán egyszerre el-vagtak a göresöktől.

Még csak most tudta meg a férj, mid-őn a nő arcát a lümpafünnel meglatta, hogy milyen kinokat állt már eddig ki ke-dves kis neje.

A nő arca szápadt, beesett volt; esti 9 óráig reggel 4 óráig kiülődött.

„Hát mert nem költöttél fel azonnal, midőn az első rohamokat érezted? — kérde gyengéd szemrehányással a férj.

A megkínzott nő lesütötte szempilláit és elaludt.

Mit is feleljen neki, mikor annyira szereti? **More patrio.**

A kit a nagypapa gyűlöl.

— Elbeszélés. —

Irtá: REINER ILONA.

(Folytatás.)

III.
Theodolinda tante fakgatja az öregot.

Theodolinda tante kényelembé helyez-kedve a kandalló mellett, még jonak látta pár percig várni s csak azután szólalni meg.

— Elmentek. Egyedül vagyunk?

— Egészen! felelt az agg egykedvűen.

— Csak azért kérdem — fojtatá az agg hajadon finom mosolylyal, mert az ön ér-dekében is kívánatos, hogy senki se hallja beszélgetésünket.

— Ön ma nagyon titokteljes, bárónó.

Dogra!

— Nos tehát édes rokon — nem ve-szi rossz néven, ugy-e, hogy rokonnak szó-litok.

— Világért se!

— Mert valójában rokonnok is vagyunk nemde?

— Ugy van, s azonfelül ön ifjúkori barátrónóm.

Theodolinda ajkaiha harapott. Az ag-gastyán korára emlékezteté s az efféle agg-hajadonok erre a pontra nézve nagyon ide-gesek szoktak lenni.

— Nekem úgy tetszik, mintha ön a ro-konságot köztünk nagyon távolinak tartaná. Anyám Bereghy-leány volt, nagyanyám —

— Ejh, hisz én jól ismerem a családí fát, vágott százába a gróf.

Theodolinda észrevette, hogy a gróf tü-relmetlenkedik, azért nagyot sobjított s ke-netteljes költöisséggel szólt:

— Ah barátom, hadi kereses elmém a multak mezején ama fát, melynek gyümöl-cseit a sors szetszórta. Nagyanyám, a büszke Bereghy grófné egyik fia Zoltán Sarrethy-lányt vett nőül és egyetlen lányukat Tereziát ön vezette oltár elé.

Az öreg gróf belátta, hogy Theodolinda minden áron a „multak mezején” akar ka-landozni, azért humoros oldalról vette a dol-got s maga is segitett a családi fát leveztelni.

— A grófné második fia Árpád Szil-

vássy-leányt vett nőül s egy leányuk Kövé-

gyszer ment nőül, míg a másik Theodolinda az hajadon maradt.

— Nem tartozik a dogra, sietett az agg hajadon megjegyezni, s hamarosan hozzátévé:

— De mondja, hány gyermeke volt önnek?

A gróf fölemelkedett kissé ülőhelyéből s szigoru tekintettel méregette végig a fak-gató hólygot.

— Még mindig a rokonságot fürkészi?

— Bocsásson meg drága barátom, — szólt békítőleg Theodolinda, de ön tudni fog-ja, hogy midőn szegény Kövegthy Bálint só-gorom haláláról a hír elterjedt, — Kápolná-nal esett el, drága nemem mindennap köze-lebb jutott sírhajhoz. Szegény nem tudta tú-léni ő csapást. Két évre rá ő is követte fér-jét. Arthur ream maradt s én, hogy teled-jem o gyászt, mely szívemre nehezedett, Olasz-országba vittem a gyermeket, s ott nevelttem föl, idegen földön, hogy hazájában ne szíjja magába a mérgezett levegőt. Engem azután itt mindenki efilededt s Thezezia, a kit any-nyira szerettem, ez idő alatt lett az ön ne-jéve. Mikor azután visszatértem, azt kellett hallanom, hogy ő is megtért őseihöz. Azon-ban ha jól tudom, egy lánykájuk maradt —

— Atnálának hittak, avagy csalódom . . . No igen! Hiszen Margit unokája . . .

A gróf falkelt s hevesen jart fel s meg-a szobában. Midőn végre Theodolinda alált beszédében lelkiztetet venni, hevesen ki-állott fel:

— Elegend legyen! Ön rég beheggett se-beket tép föl. Hagyjuk ezt. Beszéljen ügyéröl.

— Azonnal. Csak még azt az egyet. Egy leányka volt?

— Egy!

— S férjhez ment? . . .

— Mily kérdés?

— Természetesen. Igaza van. Ezt egé-szen fölölésleges volt kérdenem. Hisz Margit az ő leánya. Avagy már meghalt?

— Meghalt!

— Mily csapás! — sópáinkodék a fak-thur szereti Margitot s Margit viszont őt, s gatózó hólyg kezeit összeszapva. Egyetlen gyermekét veszíteni! Es férje?

— Az is meghalt, no! Hagyjuk ezt!

— Ugy! Az is! Egek, mily gyasz! S így történt azután, hogy Margit öné maradt. Ki volt a férje?

— Ön kegyetlen. Jól tudhatja, hogy e kérdések mindegyike mérges tor szívemre, bármennyire kérjem, megsem tagít. Nos te-tudom, én nem fogok önnek többet válaszolni, hazaságába Margit kisasszonnyal, hogy az utóbbi voltaképpen hogy hívják? Hiszen csak nem képzeli, hogy Margitot Kelenföldy gróf-neve illeti meg. Margit unokája önnek s atyja bizonyára méltó volt a Kelenföldyökhöz; de hát ki volt? azt akarom tudni, hogy ki volt. Ki volt leánya férje, vagy ha jobban tetszik: ki volt Margitnak atyja?

Kelenföldy gróf egy percig rétozavott. Vonásai mély aggodalom kinyomatát tükröz-zék vissza, kebleből kínos sóhaj tört utat, hönkszenen látszott küzdeni önmagával, végre összenyeltenél kiáltott fel:

— Nem! Nem! Szavai halalos sebet érintenek. Sola!

Theodolinda néne lábbujjhegyére állt, mintha csak a szalás, természetes agg arcából a lélek legkitosabb gondolatait akarta volna kibetizni, szürke szemei haloslatuan villog-tak; de ez csak egy percig tartott, legott visszanyerte higgadtságát s mosolyogva szólt:

— Nos hát hagyjuk az egészet. Beszél-jünk közönyos dolgokról. Mikor jó vissza a madmoiselle?

— Asszonyom, kiáltott fel a gróf ha-ragosan, ön sajátságos magavisolelet tanust-riányomban. Ön jól tudom, mit akar ön? Mondja ki egyenesen. Végre is Arthur szab-ad s független ember. Megengedem, hogy az ildomosság, a szokás, a rokoni szeretet úgy hozza magával, hogy ön közbenjárjon, de hát nem fölölésleges dolog-e az, hogy ön nem a tulajdonképeni ügyet hozza szönegre, ha-nem attól messze éberelőleg családi titkaimat fürkészi? Mondja meg egyszerűen, hogy Ar-

thur szereti Margitot s Margit viszont őt, s hogy őket egymásnak eljegyezzük; hiszen ez az tulajdonképen a mit mondani akar, nemde?

— Ez, gróf ur, igaza van, de mielőtt erről szólanék, tudnom kell, kit jól volta-képpen Kövegthy Arthur gróf nőül venni. Gyengéd akartam lenni s isten látja lelke-mel nem akartam önnek fájdalmat okozni.

De ön kényszerít kimondanom, hogy nekem tudom kell mielőtt beleegyezhetnem Arthur hazaságába Margit kisasszonnyal, hogy az utóbbi voltaképpen hogy hívják? Hiszen csak nem képzeli, hogy Margitot Kelenföldy gróf-neve illeti meg. Margit unokája önnek s atyja bizonyára méltó volt a Kelenföldyökhöz; de hát ki volt? azt akarom tudni, hogy ki volt. Ki volt leánya férje, vagy ha jobban tetszik: ki volt Margitnak atyja?

Theodolinda néne nagyot toppantott láb-ával, szemei haragos villámokat löveltek a grófra; hasonló volt egy furiahoz.

A gróf egy pillanattig magába látszott merülni, mintha megegyeztet áttanulmányozni akarna a helyzetet, azután hirtelen egykedvű-mondhatni közönyossá vált s a legtermésze-tesebb hangon válaszolt:

— Tudja meg hát a valót. Amáliát szer-etettük, mint egyetlen gyermekünket, de Amá-lia nem volt hu gyermekünk. Egy báiban meg-szerette Steegenwerth grófit, egy osztrák ne-mes család tagját, a ki huszár hadnaggy volt a közös hadseregben, s daczára az én s nőm ellenkezéseinek, titokban megesküdtt vele.

De az ég nem állá meg azt a frizyét, mely a szülök ellenkezése daczára jött létre s az első évben a férj párhájban, másfél év múlva Amália sorvádsában mult ki. Böke porakra.

A holtakról csak jót! Margit egyetlen gyer-mekünk nem ismerhette szüleit s én, a ki a harag első hevében megilttam környezetem-nek leányom s férje nevet csak említeni is, e tilalmat maig is következtességgől tartám fenn. Margit nem viselhette az áltál német nevet s azt hiszem keresztülviható, hogy az én nevelmel lépjen oltár elé.

(Folyt. köv.)

Karácsonyi-Emléklap.

Taníts meg . . .

Taníts meg engem: hinni — nőerényben;
Csak azután taníts meg szerelemre . . .
Ifjú koromra, ah, már annyit élttem,
Hogy szinte balságos volt, hinni benne.
Minden mit látsz, színt vált és alakot,
Mig az emberlet lassan lepörög,
Nincs semmi, a mi épen maradtot:
Mért higgyem, hogy a nőerény örök?!

Riasztó példaként lebeg előttem
Sok családásban megtört ifjú élet;
S gyakran kísértni jó éjtől csöndben
Szerelmi bűben elhalt kőszá lélek . . .
A néma erők sűrű rejteke
Hány vérszín szívnek nyújtott menhelyet,
Kinek szíve így emlékek tele,
O annak hinni több nem lehet.

Sok szépséged van, — kevés csalásárod;
De megfordítva jobban vinne ezelnak.
Hodítani óhat'sz s bár takarni vágyod:
Kitétsz, hogy csak köznapi kaczer vagy.
Egy-két napig megbívol tán szemed, —
S Madonna léssz, ártatlan, szűzes . . .
Elárulod magad, — csak színeled,
Hogy lelked tiszta mélyéből szerezsz.

Még valaki akad majd a horogra,
No annak irtalmazzon a teremő.
Kegyetlen, szívtelen börtönbe fogva
Rá néve elveszett a szép jövőndő.
Jobb, hogy nyomorult éltet vesse meg,
S golyót röptessen át hitvány agyán, —
Mert bár megszánd — a szánalom minék, —
Ha szerelemmel nem segítsz baján.

Né járjak így: feleltek nagy sietve,
Emlékedet kiüzöm a szívemből.
Sok volt nekem már így is közeledbe
S az elválasban lelkem összerendül,
Pár röpke nap — és én foglyod vagyok, —
Örökre vesztve szabadságomat;
De még — s mulnak valahogy a napok,
S a szenge vérzés lassan kiapad.

Taníts meg engem: hinni — nőerényben,
Hogy higgyek a hűségben, szerelemben; —
Avagy csábíts el esellel, észrevelemben,
S szeretni foglak, forrón, önfedeleten.
Szeretni foglak örülként — — nagyon, —
E büszke szívvel néked megnyitvon,
Beléphetsz . . . és gyötörd, gyilkold agyon:
Holofernesz leszek — légy Judithom!

A th.

A SZERETET ÜNNEPE.

— Karácsonyi történet. —

A szeretet ünnepeinek nevezik a karácsonyt s a név jól illik hozzá. Különös jelentőség van az ünnepek minden családra vésetve. A legszegényebb is jól érzi magát ovi körében. Kettős súlyra nehezedik azonban kisebb zenei képzettséggel bíró, gyöngy mesés magánosan álló magánosságának tudata. Terének műveiben nyilatkozó kitűnő tehetség. Szerencsére, ha a fénylő gyertyácskák get kellőleg méltányolhatta volna.

lángja az örökzöld karácsonyfán, — ha a vidám gyermekek lármája csak kedves emlékeket idéznek fel a magános lelkeben, emlékeket azon tiszta boldogságnak, melyet megsemmi sem zavart meg.

Igen! szerencsés az, a ki csak azokat a siratja, kiket a halál elragadtott. De vannak egyszerűs mind kitűnő művésznő is volt, s győző halottak, a kik csak nekünk haltak meg, nyírú hánja jelentékeny állást biztosított a kik emlékeinek könyve nincs szentelve, a kiket panasz nem hangzik, — azok kisértek, melyek a világság és öröm birodalmát lelik el hirtelen arnyakként.

ly gondolatok cikáztak át karácsony estején egy magános nő fölé agyat. Redőzött homlokai és bagyadt szemekkel ült asztala előtt, miatt kezében hanggyekek forgatott gepiesen, bagyadt merev szemei ugylátszik elfeledtek mar a könyvet és az egykor oly kedves, zengetes hang is, durva s rekedtől! — Pedig szerelmi sóhajok voltak azok, melyek ezeltől ajakáról erebentek és mily hangokkal hirdeté apei szerencjét! Azelőtt napon vidám gyermek-hangok töltöttek be a látszóban. Most — feizez, összerezzen köpönyébe burkolódzik, elfeledte a tüzet élesztani s kín eszkörgő hideg van. Halvány a nécs fénye s a gyermekhangok — azok is elneultak.

A férj pillantása önkénytelenül a kis háloszoba ajtajára esik, a hol a kedvesek rendszeren pihenő szoktak. De hisz o elküldte őket, a szöke Erzsikét és a kedves Belát, elküldte őket. Hisz ma bajos nevetégesüket, beszégetésüket, kérdéseiket és keréseiket nem türtelt.

A kiesinyektől gondolatai ahhoz tévedtek, a kit azok „anyának” neveztek, s lelki szemével előt bájos büszke alak merül fel. — Igen, így szokott Flóra nevetni, így szokta kedves lejt hátravetni, hogy arany firtelen feher vállait érintettek, ez volt hangja, ilyen nagy komoly szemeknek pillantása. Hat még báv hangja csengése, melynek hallatára viszsza fojtotta elhajolva lelékezett. De o hallotta szerelmeletkes szavait, — és az édes kis kezek, melyek annyiszor simítottak el a gondok redőit homlokáról, — oh, kit feledni nem tudott, — az neje volt.

A halál ragadta el kedvesét? Talán a föld ölébe szünderget varva a mai viszontlátást, mely a hívó kebléből a Lajlámom tulánkját kiskaszja?

Nem, nem a halál, az élet szakasztta el tőle, — az élet, melynek zajgó hullámain az o sájkája most vigan himbalozik, mig o magánosan és kétségbeesve terjeszti fele a parttól kezét, feléje az elűnt szerencse delibábja felé.

Kondorosi Géza P. gróf zenemestere Csak kevesen méltányoltak valódi érdeme szerint.

O ezzel nem gondolt. A gróf sokkal érdeme szerint.

Neki az énekesnők notabene ha szépek voltak, sokkal inkább tetszének, mint az alkettek énekelte dallamok. Mindenek fölött legkedveltek az énekesnők, melyet megsemmi sem zavart meg.

Nem kevés csodálkozást keltett tehát azon hír, miszerint Flóra Kondorosi neje leend, s azután végke lemond a színpadról. De nemcsak az irgy fecsegők roták meg az erzen hazaságot, hanem a jegyeseknek valódi baratai is szerencsétlen kimenetelt jósoltak hamar között házaságnak.

Kondorosiól rossz néven vették, hogy meg nem foghattak, miképen szánhatta rá magát Flóra, hogy lemondva hír és dícsőségéről, s szerény házi körbe vonulva, feltékeny férj oldala mellett töltse életét.

A házaspár boldogságot eleinte szemem zavará meg, különösen, midőn első gyermekek megszülettek egészen visszavonulva éltek.

Flóra idejét a konyha s a gyermekszobában tölte s terje nagy dalmú szerzésével meg elfoglalta, mely által nagy hirre vélt szert tehetni, s hitte, hogy ez által anyagi körülményei is javulni fognak. Végre eljött a varva várt nap, melyen Kondorosi új dalművének előadása, saját s neje véleménye szerint, egyszerre segitendő volt szorult szonyaikon.

Az eredmény azonban nem felelt meg a varakozásnak, sőt a dalmú második előadása alkalmával határozottan megbukott, s miután Géza az ellene fondorkodónak nyomába jött s a gróf alattomban működő kezét felismerhetni vélte, bejutott lemondását elhagyta a varost.

De a szerencsétlenség nyomához tapadt baj bjt követett. A gyermekek betegségei, — már két gyermeke volt — a pillanatnyi szorultságot valóban nyomasztó állapotokká változtak. Idegenül idegen városban, minden baráti segély és partolás nélkül, szerencsésnek tarthatta magát, midőn végre a városi zenekarban alkalmazást kapott, mert csekély fizetése által családát legalább a végső nyomortól óvhatta meg.

Edigg Flóra türelmesen hallgatva türe a rideg sorost, s már elvesztett minden reményt, midőn egy fővarosú barátától levelet kapott, mely végzetelyes volt real!

Hazatérj lenének egész határozottan kijelenté, hogy erejét ismét meg akarja kiseríteni, s hogy az Isten által neki adott tehetsé-

ség segélyével családjának az elvesztett jóévalami szerencsétlenség nyomasztó érzete sütté vissza akarja adni. Ismét színpadra akart lyosodott szívere, és midőn most lassan tétőlépni és reméle, hogy barátjának közbenjárása varva közelgő léptek hallatszának, az ajtóhoz fojtait a fővaros színpadban alkalmazást tal-rohant s fojtépte hevesen.

Mig gondolatai a múltban időztek, egészen megfeledekezett a jelenről. Borcsa asszony a gyermekekkel a fényes játékokkal ellen és minthogy Flóra ingerültségében szemelt kiválagított sátrak közt járkált.

Mielőtt a vásártérre értek, széles utcza mentek keresztül, s minthogy a kis lányka kerület az ezelőtt oly boldog ház küszöbét, egészen habár megdondatlanul tikos boszuly nagymérvű lón, hogy mindketten beláttak, miszerint válnók kell.

Nehéz és fajtalmeljes volt a válás. S csak az szereti őket. Egyszer mind egy nagy habár mindegyikük szíve veret adta volna o épületre mutatva, keserűn monda: itt lakik a válás orajában, hogy a bucsu fajtalmat eny- anyától kis fényben és pompában s számotokra hitse — a kérés, az engesztelés szava meg-még kis karácsonyfája sinces, karácsonyi aján-

szonozott, a béke és egyetértés csakhamar került az ezelőtt oly boldog ház küszöbét, asszony habár megdondatlanul tikos boszuly nagymérvű lón, hogy mindketten beláttak, miszerint válnók kell.

Nehéz és fajtalmeljes volt a válás. S csak az szereti őket. Egyszer mind egy nagy habár mindegyikük szíve veret adta volna o épületre mutatva, keserűn monda: itt lakik a válás orajában, hogy a bucsu fajtalmat eny- anyától kis fényben és pompában s számotokra lok, melyeket aratótt, persze, hogy nem feled- s egyenesen azon házának tartott, melyet Bor-

tethettek el Flórával, hogy mit hagyott ott, esa néni mutatott. Flóra nem volt hön. Minthogy karácsony estején a színházak zarva voltak, az estét is megkötötték, s büszke merős családunk tölte. Midőn azonban a feleségével érezte, hogy o ezt képe megtenni, nyves karácsonyfának s az ajándékoknak örülö E tudában könyében türtre a válást, gyermekek vidám hangjait hallta, s ezen jele-

Es Kondorosi? A férfi szerelme hibebbet saját gyermekeit varázsolá szeméi elé, és hatalmasabb, mint a nőé, habár talán nem mély fajtalmat érzett a fölött, hogy csendes otthon elhagyta, hol tavol öveitől, leg-

alább egy csendes könnyet szentelhetett volna azoknak. Az oly soká vissza fojtott könyvek forron és súlyosan ömlének szeméből, s forró homlokát a hideg ablakhoz szorítva a hulló pohelyeket szemlélte, melyek mind sürűben esve, a földet lisztli lepelel borítak be. Halott! lepel! . . . Flóra önkénytelenül összerobadt, hátha — Uristen, mar a gonfólát is örültté tesz — hátha a feher pelyhek a tavolban csakugyan kis sirhalmod- nek be, mely alatt az okos kis Erzsike, vagy a tehetetlen kis Bela nyugszik?! S o, az anya még hirét se hallotta.

Nem maradhatott mar a vig emberek, a boldog, a nevető arcok között. — Ki, ki innen! Rosszüllet ürügye alatt elhagyta a társaságot s kocsija nem sokára lakasa előtt állt meg. A szolga leugrott a bakról hogy a kapusnak csengessen.

De mi ez? Egyszerre kiáltásokat hallott s ide oda futkosók zaját, de Flóra a kocsiában nem értette őket. Végre kilépett a kocsi- felislett a lepekőn. Ekkor már viágoson hallhatta a kiáltást: oh, mily szerencsétlen- ség, két eltevést s megfagyott gyermek!

De hol maradtak gyermekei, hol kérésik a különben oly hű és megbízható ápolóna a gyermekekkel, ez idegen városban, a rideg éjben?

Kondorosi az ablakhoz lépett, szörnyű, megmagyarázhatlan félelem vett rája erőt, s

Flóra az utjában állókat félrelökve, az előszobába sietett, hol a gyermekeket áthelyezték.

Kiáltás hangzott, oly kétségbeesett velőfrázó, hogy az emberek bizonyos rész-atús és a házat is megtudta jelölni, hol az ölére a Bórcsa néniék laknak, a ki bizonyosan nagyon fog haragudni, hogy elszaladtak tőle. A karácsony még nem mult el s Konrad, ki az elveszett gyermekeket visszahozta, éppen akkor jött haza a sikertelen keresésből, midőn ablaka alatt kocszörögést hal-

Es az imádság meghallgatott. Az okos loft, ki akarta azt nyitni, de már akkor hal-

Erzike előbb nyitotta fel szeméit, mint kis lottó Bórcsa asszony örömkáltását. Az ajtó-
dörögése, a ki a kedves angyal meg ismerte, ki nyitl s ő mintha kábító álom fogna körül,
s a Bórcsa néniék laknak, a ki bizonyosan nagyon fog haragudni, hogy elszaladtak tőle.
A karácsony még nem mult el s Konrad, ki az elveszett gyermekeket visszahozta,
éppen akkor jött haza a sikertelen keresésből, midőn ablaka alatt kocszörögést hal-

gözzatták, ki most már marad s ki soha sem fogja elhagyni.

Bár nem terjeszti a karácsonyfa zöld ágait a boldogok fölé, sem csillogó dísz, sem gyertyavécskék nem ragyognak, mégis átalvóztott a puszta hajlék a szeretet templomává s boldog emberek ülnek benn a szeretet ünnepeit.

Hubai Manó.

DEKÁMERON.

Ira: MÜLLER GYULA.

VV.

Menyasszony-éj.

— Rajz. —

Azt fogadta, hogy minden férfit gyűlöli. Talán az egyetlen lány volt szédes országban, a ki irított a legénytől. Mi a kö-
űtött hozzá — nem mondja meg senki, — annyi bizonyos volt, hogy az ő szeméi — fe-
ketek mint a bogár, ragyogók mint a karbun-
kulus — soha se néztek szívesen, ajkai —
habar csókra termettek — soha se mosolyog-
tak a legényre, s karjai — márvány fehér,
gömbölyű karok soha se kívánczoltak ölére.
A többi mind „Szilaj Kata”, „legény bolond-
ja duhajkodnak a bában s férjhez akartak
menni, csak ő volt az egyedüli „ne nyulj
hozzam.”

A haragos Magdolna!
A legzsidogabb hajadon az egész dis-
triktusban. Veszkökéd pedig utána a legda-
hasabb ifjak. Mind hiába! Megkötötte magát,
hogy soha se megy férjhez s a ki megkérte,
azt kezdte gyűlölni leginkább.

A tulzsemességben anyának volt ré-
sze, az is huzodozott annak idejében a le-
gényektől; de a mi vadság, dacosság volt
ez elhatározásban, azt az ajtótól orkólte, a
kinek soha se mondott ellent senki. Még a
haragos Magdolna se!

Pedig egyetlen leány volt, — a kit Ba-
lint gazda szeretett és kényeztetett.

Nem kénszerítette a lányt.

Mondogatta: „Ej! hisz valogathat, van
mit aprítani a tebe. Akármilyen váltott gyer-
meknek úgy sincs jussa hozzá. Csak hadi szem-
elje — van elég legény.”

Szemelte is a Magdolna, de csak ered-
ménytelenül. Nem temert számára szere-
le. Az ő gúszusát alimában se látta. Befelész-
kelte magát a rogzott gondolat, hogy neki
nem kell férj, hogy örökösén hajadon marad.
A miglen csak fölött a dolog Balint gazda-
nak s szölyött hozzá imigyen:

— Hallod-e Magdolna lányom! Hogy a
Termes Gyuri nem kellett — magam is el-
hittem, hogy feloldalos. Hogy a Berki Tamás
se kellett, — elhittem, hogy felemás pofaju.
Hogy a Haromsziki Peter se kellett, elhit-
tem, hogy felegyeküldi. A Szekeres Bandi, a
Tüzes Jancsi, a Kék Pista az mind valamit
nőhibában szenved; de hogy Angyal Matyi mért
nem volna férjnek való, — azt mond meg
igaz szívedre!

Magdolna — a hogy szokta — meg-
rángatta a vállait, tüzes fekete szeméi szik-
rákat lövelltek az apjára, ajkait daczosan fel-
felve.

— Azert, hogy nem megyek férjhez
soha.

— No hát hallod-e Magdolna lányom!
Ezt a szót hallhatom sokszor, de nem vettem
betű szerint. Hat azt gondoltod te, hogy ma-
napság még apácáknak is beválnak a lány-
nyok? Elmúlt az ideje. De ha apaca akarnál
is lenni, én meg nem engedném. Van földem,
hazam, cizzagom . . . kire hagyjam? Már az
okból se cizfrazom tovább a dolgoz, mert szór
nyomon szeretném, ha már unokám is volna.
Pogány egy gondolat toled, hogy egyetlen le-
tedre — egyetlen örömet se szerezz. Azert
hat azt mondom, hogy a Matyi völgyened!

Töböt nem szölyt, nem is vart felielet.
nem is bánta, akármint csinál a Magdolna.
hanem egyszer csak nagy csodára hire jart,
hogy Angyal Matyi jegyője jar a Balint gazda
lányával. El se akartak hinni.

Igen, jegybe jart. Gyúriul váltottak.

Hogy a Magdolna mit szölyt hozzá, —
nem kérdezte senki.

Pedig legalább Matyi kérdezte volna.
Hogy megtudja: mi var rá? Az, hogy Mag-
dolna eiozb ugrik a kutba, mintsem az ő fe-
lesége legyen, a kit legjobban utál a föld ke-
reken.

Matyi nem kérdezte, s a milyen le-
génynek ismerték, hat föl se vette.

Mert Matyi okos ember volt, végzett 6
diak iskolát, s végzett volna eszéhez kepest
töböt is, ha raszorult volna, de ennyi elég
volt ahhoz, hogy a béresnek, minek paran-
gát, az a bizonyos volt előtte, az lehetett csu-
lak kérdés, hogy miként? Könyül lett volna
gynon dolgában méltó lehetett a Magdolnához,
azt a kést szivebe dojni, azzal aztan minden-

borzelenék felé a Matyi tárt karokkal, — ha
azutan verben ázva ölelje magához hűlö te-
metét. Ugyis lett volna tán, ha Matyi még a
templomból kijövet észre nem veszi a kés
pengejét, mely elével a kendő szélein kikan-
dikált. S ha különben se volt böbeszedni, ha-
tette aztán meg szótalanabbá. Nem köszült
ilyen fegyver ellen. Cserben hagyta a tu-
dománya s csak későn gondolt arra, hogy hát
kar is volt a Magdolna után vetni magát.

Szeget ütött fejébe ez a fegyver. Pe-
dig híreskedett, hogy Magdolnája még a meny-
asszony-éjen ölelni fogja.

Igy már abból semmi se lehet.

Törte a fejet, hogy mihez kezdjen.

Atkozta a természetet, hogy meg híz-
géshez se foghat. Podorogtette a bajusztát, hatha
valami jó gondolata támadt azonközben.

Egyszer csak gondolt valamit s meg-
szölyt:

— Magdolna!

A lány mintha csak kigyó marta volna
meg, fölriadt s górosően ragadta meg a kést.

— Mit akarsz azzal a kessel? kérdé
Matyi nyugodtan?

— Ha közelítség, megölöm magam.

— Hat hiszen nem közelítetek. Lidod,
alók itt. De hat mért is közelítetek én hoz-
d a kést, mert én ugyan soha se közelíték
nozzad. Meg is mondom neked, hogy miért?

— Nem vagyok rá kíváncsi, ne szölyj
kend semmit!

— Nem is szölynek a magam kedvéért.
De attól félek, hogy halligatoznak s ha cse-
des bár ott künn érhetetlen szavam se hal-
nak, azt hinnék, hogy megöltek s rank
torneken. Azt pedig jobban röstelleném, hogy
igy ülni lassának, mintha megöltek volna.

— Bámom is, ha meg is öl.

— Nem véttem meg a légynek se,
nem hogy histérszarnak öljem meg, legkivál-
tabb pedig téged nem, mert legmeltőbb vagy
hozzam.

— Én, méltó kelmedhez? Soha!

— Dehogyan is nem! Hogyne volna méltó,
mikor azt beszélk rólad, hogy utalod az
emberiségét, s leginkább a bajuszodat.

— Utalom kelmedet leginkább.

— No lám! S mégis azt monod, hogy
nem vagy hozzam méltó. Pedig éppen te vagy,
mert a mennyire te utalod a ferj-népet, úgy
utalod én az asszony-népet s talán tegezt leg-
inkább.

Olyan nyugodtan s olyan határozottan
monda ezt Matyi, hogy Magdolna meglepetve
ütötte föl fejét.

— Hogy monda? kérdé fölélegzve.

— Hat szén hallhattad.

Magdolna tekintete találkozott a Matyi-
ével s a ket tüzes sugár között a Matyi é-
rgetett jobban.

Magdolna leséte szeméit s egy ideig
mélázott maga elé. Aztán megszölyt s mint-
se ha valami engedekenység érzett volna ki-
hangjaból.

— Miért vett el akkor?

— Miért? A' biz igaz! Az tetszett ne-
kem te benned, a mi nekéd is tetszik én
bennem. Egyszóval, hogy egymáshoz valók
vagyunk.

— De ha kelmed úgy érez, mint én,
akkor felem se jön, mint a hogy én felé-
nem mentem volna kelmednek, ha ketten let-
tünk volna egyedül é világon.

— Halatlan vagy Magdolna. De úgy
szeretem, hogy az legy. Azt gondold, kellet-
nekem? Nem! Ne küldd csak úgy elelhet-
szótlanul, mint mundeideig. Egy pár eselőt,
a kik örökre egybe voltak kötve, — ily kezd-
tek meg az örök együttvárosaságot.

Hanem hat Magdolna nem erre száni-
köst. Támadást várt s kebléből villogó könyha
kést vont elő. Már hogy ez éjen ő meghal-
t az a bizonyos volt előtte, az lehetett csu-
lak kérdés, hogy miként? Könyül lett volna
gynon dolgában méltó lehetett a Magdolnához,
azt a kést szivebe dojni, azzal aztan minden-

— gondoltam magamban. Elveszem én, hogy
világ előtt egypár legyünk, magunk közt
meg elvégezük a többit tetszősünk szerint.
Ertesz-e már Magdolna?

— S igazán így gondolta ezt?

A Magdolna hangja reszkéltet, mikor
ezt kérdé. Matyi durván válaszolt:

— Ezt én! De ha van ellene kifogás,
sod, hát még nem késő.

— Mit tenne?

— Menneké világnak.

— Akkor aztán nem mehetnének férjhez
ura?

— Nem! Sok ideig nem!

— S kelmed elmenne az én kedvemért?

— A te kedvedért semmit! S ha azt
tudnám, hogy valami kedvedre van s attól
tarthatnék, hogy azzal halat érzesz irántam,
akkor bizon nem tenném, mert beleölnék
abba a gondolatba, hogy van egy asszony, a
kinek a kedvébe jartam.

Magdolna kiejté kezéből a kést, mely-
lyel játszadozott s ijedten huzodott vissza.

Eldög daczolni akart, most felni kezdett.

— Mert gyűlöli kelmed az asszonyokat?

— Hahaha! Hat te mért a férfiakat?

— En?

Magdolna váltig törte a fejét ugyan, hogy
hát mért is gyűlöli ő voltaképen? Nem tudta
az okát megtalálni.

Matyi pedig szörnyen leste a szót, hogy
tovább tűzhesse. Hanem a lány csak hall-
szölyt.

Kis ideig aztán Matyi is néma volt.
Végre azutan felállt, megdörzsölte szeméit és
ásitozott.

— Hallod-e Magdolna! Ledolnék én ide
erre az agyra, ha nem volna ellene kifoga-
sod?

Magdolnának ajkan lebegett a daczos
válasz, hogy „oda ne, mert az az én agyam”,
de egy nevezhetetlen érzet megbéníta nyel-
vet s hallgatott.

Matyi csakugyan hanyatt dőlt a palya-
lat parnakon s azon módon legott elaludt.
Legalább a nehézkes lelekezéssel azt ma-
tatta.

A lány biztonságban, — mondiatni jól
érezte magát. Azt hívé — hogy most innen
szöknie kellene, de valami marasztalta. A kebb-
lene hevesen dobogott a kökennyű szív,
mintha csak kissé meglágyult volna. Egyben
úgy tetszett neki, mintha ez a Matyi valami
csodálatos ember lett volna, a mino tán nincs
is több a föld hatán. Felt is tole, meg vo-
zódott is hozzá. Még nem mocczant ülohe-
lyre, s meg lelekezett is visszafogja, hogy az
mihamarabb elaludt. Mikor azutan szen-
tül azt hitte, hogy mélyen alszik, akkor
halkan felállt, nesztelen lassúsággal az agy-
hoz közeledett s fényeken föleje hajolt, hogy
arczaba nézzen.

Hirtelen visszakapta fejét, szíve oly he-
vesen dobogott, hogy zörögéto felte az alvó
álmát, lelekezete elakadt, mintha valami búnos
szandekon kapta volna rajta magát.

Nagy nehezen lecsendesült s akkor több
bátorsággal közeledett az alvóhoz. Hossz-
sabban nézett arczaba.

A Matyi arca hevültnek látszott, vó-
nasai edes elégteliséget fejeztek ki, az ajka
felig nyitva, mintha mosolygott volna.

Mentül tovább nézte Magdolna ez ar-
czot, annal szebbnek tñnt föl. Mintha lassan-
lassan dicsősgar venne körül, utóajára tüvi-
lyi tñmeneynek tñnt föl s Magdolna egész
nyében reszkéto mehzódott vissza. Mikor
azutan oda se nézett, akkor is előtte lebe-
gett ez a túlvilági kép. Lehunyta szemét, —
akkor is maga előtt látta. Futni szeretett
volna, de lábai mintegy legyökereztek. Ha e-
pillanatban Matyi fövöti fejét, csodálat-
latja előtte a remegő lanykat, a ki szegye-
ne talán a föld alá süllyed. De Matyi mit
sem tudott az egészről. Aludt, miatti meny-
asszonya mellette virrasztott.

Magdolna agyat a következő gondolá-
tok czizaktak at:

"Ha szeretném, megcsokolnám. Meg-akból megkísérté azt útni. Egy székelt toll
 ölelem. Megelőlném." Összeborzolt. Fázni kezd- adább s visszafajított lélekzettel várta, hogy az ő
 dett. Didergett. Hanem azért meggyeszer is Matyi fölemeli fejét. Készen volt rá egy pil-
 az alvó fölé hajolt, hogy ismét lássa abráza- lanatot engedni Matyinak s legott kendőbeje-
 tat. Ugyan az a fény vette körül, mint előbb, burkolkott. De Matyi csak nem ébredt föl.
 Barna furtel homlokán szorodtak szét. Meg- l'aragossan dobantott lábával. Még arra se
 dolna érezte a vágyat, ize az a firtököt fel- ébredt föl.
 resztintani.
 Az a gondolat, hogy ez a férfi, az a r-
 férje, a ki minden asszonyt, ot legjobban gyü- nyonogatni, ablakokat nyitni-csukni s több-
 löt — mintha egész lenyében átalakította volna.
 Azt, hogy egy férfi mint gyűlöletet egy-
 not; nem tudta megérteni.
 s e fölött gondolkodott.
 Egyszerre csak megnakadt szemé a fali-
 tükörön. Odatipegzett s mohány pillantott be-
 Ugy látta, hogy arca kipirult, szeméi sze-
 katan tüzből égnek s vonasai vágyók, epi-
 dok. Tetszett önmagának.
 Letepte hajából a myrtus-koszort, ki-
 hontotta haját s szétszórtá vállain. Azután
 egy ideig így tetszelgett. Majd mintha keve-
 selné a magán föledezett bajt. Kibontá keb-
 let, ledobta a kendőt nyakáról, levette az ara-
 nyos „puszti"-t s haját gyöngyoszárral ékített
 nyaka közé esavartva s visszavette marvány-
 vállaira. Visszatekintett. Háttha a Matyi föl-
 ébredt volna. Mennyire megijed akkor. Nem
 ébredt föl. Sajnáltá, hogy nem ébredt föl. On-
 tudatlan vagy ébredt föl szíveben: tetszeni
 Matyinak, a kiről tudja, hogy minden not
 gyűlöli.
 Csodálkozott azon, hogy annyira meg-
 feledkezett magáról s az alvó meg se vett fog-
 arrol tudomást. Majd azután boszankodott.
 Mentül bizonyosabbnak hitte, hogy Matyi fölé
 nem ébred, annál inkább szerette volna. Ez

Matyi az ő férje volt. Hogyne szabadna
 az ő férjéhez közeljőnie.
 A huság győzött, de nem egészen.
 Magdolna hirtelen vetkőzni kezdett.
 Lzas sietésselget tépte magáról ruháit,
 mintha átott tartott volna, hogy józabb
 éne fölébredhet s megülthajta. Akarta, hogy
 huság manóra vezérleje. Jól esett annak
 zavára hallgatni.
 D: nem! Oda mellé mégse!
 A pamlag inkább. Azért oda, hogy
 megörzize öngazolása bizonyítékait, ha Ma-
 tyi fölebred. Neki nem szabad azt tudni, hogy
 Magdolna tetszeni akart. Azt kell hiunie,
 hogy elámosodott, lefeküdt.
 Ugy tett! Végigfeküdt a pamlagon s
 lábán egy arczát a hideg támlához szorítá.
 Reszketett a gondolatra, hogy Matyi fölebred
 s ott találja. Aludnia kell akkor, mert ében
 halára szégyenlően magát.
 Csakhogy Matyi nem ébredt föl.
 Magdolna nyugtalanul hánytá-vette-
 magát a pamlagon.
 Megvilámlt agyában az a gondolat, hogy
 Matyi reggelig se ébred föl, s neki ebben tal-
 jót kell lenni. Akkor Matyi nem látta ot. Ez
 a kétségbeesés gyötörte. Keresztüllyált
 szívén a fájó tudat, hogy hatalmasan áll be-
 gyozni a férfit s ellene a sors, a véletlen,
 melyet nem tud maga részére hódítani.
 Nincs más hátra, mint odafeküdni mellé.
 De azzal azután az utolsó fegyvert s kiadta
 onkénti kezéből. Neki pedig meg kell ma-
 radnia gyűlölete mellett, ha amaz már meg-
 hódolt s.
 A kettő között kellett hát választania. It,
 Kiadni kezéből a búszkeség végső fegy-
 verét, de a hódítás biztos reményében. Vagy gyűlöli.

lemondani a hódításról s megtartani a búsz-
 keség fegyverét. E kettő között nagyobb in-
 zerrel az első bírt. Hódítani! Lehet-e ennél
 erősebb vágy az asszonyban.
 Meghódítani, hogy azt a szerelmi láz
 gyötörje s akkor eltaszítani magától. Ilyen
 forma diadalonszer epeszté Magdolna szívét.
 Ez a szomjéztet a szenvedély ellen-
 állhatatlan erejével úzte Magdolnát. Mar-
 mir nem tudta mit cselekszik.
 Nem élt benne már egy szikrája se a
 tiszta öntudatnak. Egészen a szenvedély láza
 uralkodott lenyén.
 Oda feküdt Matyi mellé.
 Ott azután átfutotta egy hideg borza-
 lom, melytől úgy arckit menekülni, hogy kö-
 zelebb simult féjéhez.
 E pillanatok felsikolytott.
 Köt erővel kar füződött dereka közé, mely
 lázas hűvös ölelte magához s e pillanatokban
 egy forró ajk záródott ajkaira.
 Oly hirtelen, oly váratlan jött e táma-
 goly pillanatra azt nem tudta, honnan
 jött?
 Azután egy utógó, lehetőszerű hang
 füleit:
 — Gyűlölsz-e még?
 Öntudatlanul rebegte:
 — Nem!
 — Szeretsz-e?
 Válasz helyett átfutta alabástrom-kar-
 ja a kérdező nyaka köré.
 Egy pillanat máve volt.
 Elfelelt, hogy gyűlölnie kell azt a fér-
 fi k férje.
 Mert azt fogadta, hogy minden férfit
 gyűlöli.

különösen figyelmre méltó a hírneves Dr. FORTI-féle

SEB-TAPASZ,

mely rendkívül győzserű, szilárd, erős és lapjainak csipője hatása által leggyorsabb,
 legbiztosabb s egyszerűbbmódú gyógyászó gyógyszer eszközök közöttünk bapokban. Így bapok
 a törökgyulladás, legcsomósít, mörkeszűlőfűzés, haragsz egye (Tronp, angina) mindentől
 megterhes, harapas, szűrés vagy egyéb által károsított sebek, megfázások, darazs-
 vagy méhszúrások, kóros, fekélyek, zúratok (contusio) megpőre gyors lapjainak csipő-
 jával — fogzott duganatok, gümők, pajzok, pokolvar (carunculus postula magnum)
 megkeményesek, geyűsések, veresések, minden mirigy-betegségek, górvélyek fekélyek,
 fagyugánat, ugterég, koronmereg, vulvitis, tágszács, csontszú, kilezámítás és megdrádu-
 lasok, melyi csúsz- lovábba a szűrés utáni hálfelakadások és sebek, fapós, fekélyzet vagy
 már geyűs már meit. Sokan azt mondják, hogy ez a különös elvételű gyógyszer
 kiválóval sebesíti művet mehozzával — egyúttal ezen jeles seb-tapasz használatá által
 mekött meg.
 Vegre a testbe teljesen bemenyűl bármennyi száka vagy darázs és melé illánka
 csomósan ezen tapasz rövid ideig használatá folytán annyira elmozlik, hogy aztán a testből
 könnyűen szabad kezzel, sebesít művet és lapjának nélkül könnyen eltávolítható, mire
 a sebi gyógyulása nem sokára bekezeződik. — Ezen megcsodálhatatlan gyógyszer, melynek
 fejtsége legjelentősebb egyének számára és különösen a gyermekek felállítására méző-
 nyánszai által már régóta a legnépszerűsőbb és leghíresebb — rendkívül és a legkölcs-
 mősebb eszközben megpőrebt hatással és feltűnő sikeres eredménytől fogva, melyk hasz-
 nálatá által meg elavult bapokban is elérhető, így megajánlhat és elterjedt híret köze-
 bevonnatlanul igazolja.
 Legkisebb csomag ára 35 kr., nagyobb csomag 50 kr., legnagyobb csomagé 1 frt
 használatá utáni szállítást egyúttal postán 20 kórtól. Egy frtyai csomagnál kisebb számtanra
 nem teljesítjük.
 Képpontú küldeményező raktár Pesten Torok József gyógyszerész úrnál, király-
 úti a Lék sz. a — Lovabla kaplató. Szegeden Kovacs Albert gyógyszerész úrnál.
 A t. ez. gyógyszerész úrnak, kár raktári cívválánál hajandok lennek, felszólítanak
 miszerint e részbeni ajánlataikat ezen gyógyszer készítőjéző.
Forti Laszlo-hoz címzve: (Budapest, I-so ker. var Nandor-utca 3.
 beküldeni szíveskedjenek, ki megrendeléseket is pontosan teljesít.
 Vidéki megrendelések által megrendelések és árak keszpenben beküldése
 vagy postai utalvány, vagy utavet mellet tüstent és legpontosabban teljesítettek.

J. Reif,

speczialista Bécsben, Marga-
 reihenstrasse 7., a bazárban.

Az igazságok beküldése vagy utavet ellene-
 ben küld legközelebb

párisi gummi- vagy 12— halhólyagot

1, 2, 3, 4, 5 és 6 forint tiszteletköltség, legközelebb
 párisi elővázattal szíveskedni 2, 3 és 4 forint
 tiszteletköltség.
 Szere-kötőket (szempontszám) nekiküldetnek
 minden forint, darabonként 1. 1.20 és 1.50, to-
 vábba mindentől különlegeskednek.

MILLER-féle tyukszembalzsam

meglepo hatású szer tyukszem, bütök s
 fájdalmas bőrvastagodások ellen.

Tíz év előtt bal talpamon egy megke-
 menyedes képződött, mely dacára minden
 lehetó s alkalmozott szernek mindinkább
 rosszabbodott. A Miller-féle tyukszembalzsam-
 nak 10 napon által használatá folytán ezen
 megkeményedes annyira megpuhult, hogy kör-
 mömmel egy borsó nagyságu tyukszemet el-
 valaszthattam. Ezen időtől fogva a bőrkéreg
 napról napra jobban és jobban leválik, ugy-
 annyira, hogy én, ki 72 éves agyastán vagyok
 minden fadalon nélkül járhalhatok.
 Ezek szerint a Miller-féle tyukszembalzsamot
 saját meggyőződésém után bármiké is a leg-
 melegebben ajánlhatom. 1888. aug. 23.
Telkeltváli Karátsonyi sóbanayi számezveto.
 Központi szétküldési foraktár: Miller J.
 gyógyszerész Brassóban, Erdélyország. Ezen
 kiváló szer a 10 krnyi csekély csomagolási
 költségek hozzászámítása mellett mindenve
 utavet mellet küldetik. Két palacknál lövö-
 vesebnek nem küldetik. — A skatulyában lövö-
 véseúneké arra használatá utatással és eset-
 tel 60 kr. Zombor és vidéke részére egyedül
 Weidinger S. és Zs. fűszerkereskedésben
 kapható. Budapestben Edeskyty Lajos ásvány-
 vizek magy. kir. udv. szállítójánál. 40—

500

szép kifogastalan szívarát lehet készíteni
 az eu. es. kir. dohánygyárakban is használt

SZIVARKA TÖLTŐ-GÉPEMMEL

mely ércből igen csinosan készítve, 3 kü-
 lonlele crossegen, vékony, közepes, vastag
 különleg nekül, használatá utatással
 együt 65 kr. Csak akkor valódi, ha cözegem
 belte van vesve

Az én szivarka-hüvelyeim, szintén három
 crossegen, csakis a valódi

francia-büzméklili

„La Houblon"-papírból (fehér) vagy kukori-
 cza-papírból (sárga) következő árakon kaphat-
 hatok: 1 frt
 Szipka rez nélkül, sima 1000-re — 80
 Szipka rez nélkül, elegáns arany-
 jegyzéssel, 1000-re — 1.30
 Szipka rezzel, sima 1 karton 500 darabál — 1.05
 Szipka rezzel, elegáns arany, kek vagy
 fekete jegyzéssel, 1 karton 500 darabál — 1.50
 II. rendű minősé s, szintén fehér vagy
 sárga, melyet mások első rendű-
 kópen ajánlanak ára: — 50
 Szipka rez nélkül, sima 1000 drb — 50
 Szipka rez nélkül, elegáns arany-
 jegyzéssel, sima 1000 arany — 1.80
 Szipka rezzel, elegáns arany, kek vagy
 fekete jegyzéssel 1000 drb — 2.20
 Közönséges tomo gepeske hozzá — 10

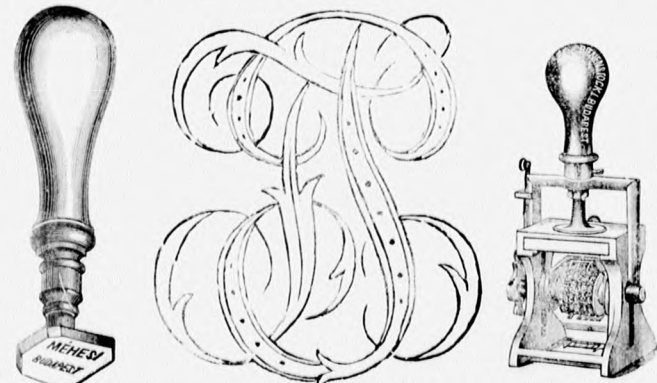
Levélbel megrendelések utavettel vagy
 az összeg beküldése mellett. Ismételadók
 százekek kaphat.

W. & A. C.

Bejegyzett vezélye.

OVAS! Hamisítástól megóvások céljá
 ból minden karton a fenti kerek, törvényszé-
 kőleg bejegyzett gyár-jegyzéssel van ellátva.

Cawley & Henry parisi
 francia szivarka és gepeskek raktára:
WLACH ALBERT,
 Bécs, Mariahilferstrasse 58
 (ezelött Praterstrasse 18)

BIENSTOK LIPÓT

Budapest, Deak Ferenc-utca 21. szám alatt.

Ajánlja dusan berendezett raktárát vésnökü czikkekből, mint kézi bélyegzők, ön-
 nedező bélyegzők, domborpresek, monogrammok és mindenmennyű posztívonókból,
 különösen figyelmzettjük a monogrammok és mintákra fehérenmű jegyzése.

Kézi bízlet posztívonóm.

Nya s helyre- 1.20	1.20
1 kis posztívonóm egész nével — 40	
2 botvöl — 40	

Minták s monogrammok fehérenmű
 jegyzése. — 25

1 monogramm 2 cm. egyzetők — 25	
Virágos — 25	
Virágos 3 4 5 6 7 8	
87 — 35 — 50 — 60 — 80 — 95 — 1.20	
1.50 2. 2.50	

Kézi bélyegzők.
 Nya s helyreállvó szíva pírna és firtökkel
 minden további s — 50

Domborpresek.
 1 domborprek név s helyre — 1.50

Posztívonómok.
 1 kézi posztívonóm 3 s — 2—
 egyzető 4 vagy 5 s — 3—

Czinel kézelőgombok monogrammal 1—2 frtig, egy mellű 1.20 kr.

Vidéki megrendelések azonnal teljesítettek.

2-ik fok-üzlet Erzsébet-ter. 16. szám.
 1-so fok-üzlet Váci-utca 10. szám.

Aasztalos- és kárpitos-butor

Több száz szoba berendezésére legolcsóbb ár mellett
 mindenkor készletben kapható 10—

STEINBACH SÁNDOR,

es. kir. kizárólag szabadalmazott

kárpitos-, díszítő- és butor-gyárosnál Budapeston,
 Ferencz-József-ter 6. sz. a. „Európa” szálloda átellenében.

Kihazásitási és nagyobbtermű berendezéseknél különös árleengedes.

Képes árjegyzék ingyen — Fiókület Kecskeméten

Legújabb szerkezetű
KORMÁNYLEMEZ
továbbá minden másnemű

hármasekék
Howard minta szerint
két- és háromvasú ekék.

ŐRLŐ-MALMOK

szij- és fogaskerék hajtásra, ugyisintén összes malomberendezések, sor- és szórvető-gépek, konkolyozók, tisztító-rosták (Baker-rendszer) 1-es és 2-ös kukorica-morzsolók, csöves tengeri-darálók (Little-Giant) répvágók, szecsavágók

10-2

a legolcsóbb áron és legjobb szerkezetben kaphatók:

Graepel Hugo

Marshall Sons & Co. főügynökénél, Budapest, gyár-utca 58. sz., bárány-utca sarkán.

Költségvetések és képes árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

BUDAPESTI HIRLAP

POLITIKAI NAPILAP.

Megjelenik mindennap, hétfőn és ünnepi napokon is.

Szerkesztők és kiadótulajdonosok:

CSUKÁSSI JÓZSEF és RÁKOSI JENŐ.

Előfizetési ára:

Egész évre 11 frt. Félévre 7 frt.
Negyedévre 3.50 kr. Egy óra 1.20 frt.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
IV. ker. Kalap-utca 16. sz.

A „Budapesti Hirlap” nem pártlap.

Pártja — olvasóinak kiterjedt köre. Szolgálatokat nem kíván se kormányának, se jobb, se balpártnak tenni, csupán a közönségnek és a mi ugyanaz, az országnak. Miből allanak ezek a szolgálatok?

Első sorban abból, hogy mindenről, a mi az országon belül vagy kívül akár politikai, akár társadalmi, akár művészi, akár tudományos téren fölmerül: híven, pontosan, gyorsan, röviden, de mégis kimerítően és részrehajlás nélkül értesítse közönségét.

E tekintetben egy hazai lap sem mulja felül a „Budapesti Hirlap”-ot. Vannak nagyobb és drágább lapok, melyek terjedelmesebben tudósítanak, de nincs mely pontosabban és partatlanabban adná értesítéseit.

A „Budapesti Hirlap” olvasó közönségén és irón kívül nincsen senkinek e kerék földön lekötöztetve, se osztályának, se pártjának, se kormányának, se nyilvános vagy magán társaságoknak: a „BUDAPESTI HIRLAP” a legfüggetlenebb lap Magyarország fővárosában, a hol az egyik lap a pénzügynek, a másik egy-egy hatalmas vasútnak s más-ily vállalatoknak, a harmadik a kormányának, a negyedik a zsidóknak, az ötödik egy-egy felekezettnek, a hatodik a szabadkomünistáknak, a hetedik nyolczadik egy-egy pártjának a jarmát viseli.

A „BUDAPESTI HIRLAP”-nak csak egy hatalmasság parancsol, az diktálja vezérezkietit, az szabja meg magatartását, s e hatalmasság: a nagy közönség és az ország azonos érdeke.

Emnek tesz szolgálatot, a ki a „BUDAPESTI HIRLAP”-ot pártolja.

Nekünk nincs kitől féljünk, nincs kitől reméljünk, kivéve olvasó közönségünket, a mely itél szavaink és cselekedeteink felett.

A „Budapesti Hirlap” rendes tartalma a következő:

I. Politikai és társadalmi vezér-cikkék.

II. Tudományos, ismeretterjesztő és mulattató tárczák, mindennap rendszeren kettő.

III. Az apró politikai hírek, a fővárosi ügyek, az egyesületek, a művészetek rovata.

IV. A fontosabb események bővebb leírása külön cikkekben.

V. Távirati tudósítások.

VI. Napi események rovata.

VII. Kozgazdaság.

Ezenkívül a mellékleten rendszeren egy-egy vezérezkiet a társadalmi valamely osztályának érdekeiről, országgyűlési tudósítások, tárcza, törvényeszek, vidéki hírvovat, önálló ismeretterjesztő, szórakoztató cikkek, tudósítások a diátról, hasznos tudnivalókról és állandóan egy-egy regény.

A „Budapesti Hirlap” rendes írói:

Csukássi József szerkesztő, b. Kaas Ivor, gr. Teleki Sándor ezredes, Rákosi Jenő, Balogh Pál, Benedek Elek, Berényi László, Kacziány Géza, Rákosi Viktor, Szokolay Kornel, dr. Volf Vilmos.

Rendkívüli alkalmakkor lapunk rendes terjedelme, a mely 12 oldalnyi, hol egy fél, hol egy egész ívvel kibővül. — Nagyobb ünnepekre ünnepi számokat adunk ki a feldolgozott hírlapi napi anyag mellett heces és érdekes tartalommal.

Kiváló események színhelyere külön tudósítokat küldünk, a kik ügyességök és megbízhatóságuk által egyaránt lekötöztetik a közönséget és a szerkesztőseget.

Beechen, Berlinben, Párisban, Londonban rendes tudósítóink vannak, a kik közvetlen benyomásai alapján adnak hírt arról, a mi e világvárosok lakóit foglalkoztatja.

A „BUDAPESTI HIRLAP” a legolcsóbb politikai, szépirodalmi, társadalmi és gazdasági napilap.

Előfizetési ára: Félévre 7 frt. — Évnyegedre 3 frt 50 kr. — Egy óra 1 frt 20 kr.

Az előfizetés legegyszerűbben postautalványnyal teljesíthető e czimen:

„BUDAPESTI HIRLAP” Budapest, kalap-utca 16-ik szám alatt.

Tisztelettel ajánljuk a „BUDAPESTI HIRLAP”-ot, első és rendíthetlen hirdetőjét a magyar nemzeti állam érdekeinek, a t. magyar közönség Csukássi József, Rákosi Jenő, a „Budapesti Hirlap” kiadótulajdonosai.

